ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 9.] காளயுக்தி௵ மாசி௴ [ஸஞ்சிகை 5.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

மோக்ஷ தர்மத்தில் புருஷஸூக்த விசாரம்.

சென்ற மாஸத்திய குறிப்புக்களில் நாரதக்ருத பகவத் ஸ்தோத்ர ஸங்க்ரஹத்தில் புருஷ ஸூக்தார்த்தம் பஹு ப்ரகாரமாக வெளியிடப்பட்டது. மோக்ஷதர்மத்தில் இந்த விசாரம் ஸாக்ஷாத்தாகச் செய்யப்பட்ட ஒரு ப்ரகரணத்தைப்பற்றி இப்போது யோசிக்கின்றோம். ‘பஹவ: புருஷா ப்ரஹ்மந் உதாஹோ ஏக ஏவ து । கோ ஹ்யத்ர புருஷ: ஶ்ரேஷ்ட: கோ வா யோநிரிஹோச்யதே ॥’ [விப்ரவர்ய! புருஷர்கள் பலரோ? அல்லது, இருப்பவன் ஓரே புருஷனோ? ப்ரபஞ்சத்தில் புருஷஶ்ரேஷ்டன் யாவன்? அல்லது யாவர்க்கும் காரணபூதன் யாவன்?]

இவ்வண்ணம் ஜநமேஜயன் வைஶம்பாயநரை நோக்கி ப்ரஶ்நம் பண்ணினான். அதற்கு வைஶம்பாயநர், “ஸாங்க்யயோக மதநிஷ்டர்கள், புருஷன் ஒருவனே யெனும் பக்ஷத்தை ஆஶ்ரயிக்க

வில்லை; அவர்கள் விசாரங்களில் பஹு புருஷர்கள் ஸித்திக்கின்றார்கள். பஹு புருஷர்கட்கு ஒரே பரமபுருஷன் காரணன் எனும் பக்ஷத்தின்படி, ஸமஸ்த கல்யாணகுண விசிஷ்டனுயும் ப்ரபஞ்ச ரூபனுயும் இருக்கும் அந்தப் புருஷனைப்பற்றிச் சொல்கின்றேன்" என்று விடையளித்தார். பிறகு தம்முடைய குருவான த்வைபாயநரை நமஸ்கரித்துவிட்டு, "'ஊஂ-ஶாஷஸு-க்தஂஹி ஸவ-வெஷெஷு வாயி-வ। ஐதஂஸ-த்யஂச விஶ்ருத ஶ்ரேஷிஸிஂஹெந ஹிஂதிதம் ॥ உத்ஸமெ-ுணாஶவரஷெந ஜஷிஹிः கபியாதிஹிः। கய்ராத்ம ஹிஂதாஶேஶ்ர த்ர ஶாஸ்த்ராண்ர-கதாநிஶாஶத ॥ ஸஶாஸ த்ஸ்வ யத்ராஸः ஶாஶெஷக்ஷு ஶக்தவாநு। தஶெத்ஸஂ ஸஂப்ரவக்ஷ்யாமி ப்ரஸாதாதமிதௌஜஸः ॥' [அதாவது:—" ஸர்வ வேதங்களிலும் அந்தர்க்கதமாய், ருதமென்றும் ஸத்யமென்றும் ப்ரஸித்தியடைந்ததாயிருக்கும் இந்தப் புருஷஸூக்தமானது, ருஷிஸ்ரேஷ்டரான வ்பாஸரால் இந்த விஷயத்தில் சிந்திக்கப்பட்டது. அதேவிஷயத்தில் கபிலர் முதலான ருஷிகள், ஆத்மஸ்வரூப விஷயமாக ஸாமாந்யமாயும் விசேஷமாயும் யோசனைகள் செய்து ஸாங்க்யாதி ஸாஸ்த்ரங்களைப் பண்ணினர்கள். மஹாப்ரபாவ யுக்தரான வ்யாஸருடைய க்ருபையை முன்னிட்டுக்கொண்டு, புருஷைகத்வ விஷயத்தில் அவர் என்ன வெளியிட்டிருக்கின்றாரோ அதை ஸங்க்ரஹமாக உனக்குச் சொல்கின்றேன்."] என்று உபந்யஸிக்க ஆரம்பித்தார். ஜநமேஜயனுடைய ப்ரஸ்நத்துக்கு ப்ரதிவசநமும், 'அத்ராப்யுதாஹரந்தீமமிதிஹாஸம் புராதநம். । ப்ரஹ்மணா ஸஹ ஸம்வாதம் த்ர்யம்பகஸ்ய விஸாம்பதே ॥' என்கிறபடி ப்ரஹ்ம ருத்ர ஸம்வாதரூபமாகச் சொல்லப்பட்டது. க்ஷீராப்தியின் நடுவே ஸ்வர்ணமயமாய் விளங்கும் வைஜயந்தம் என்னும் பர்வதத்திற்கு ப்ரஹ்மாவானவர் வைராஜமெனப்பட்ட தமது திவ்ய ஸ்தாநத்தினின்று பலதரம் எழுந்தருளி, அத்யாத்ம கதியைப்பற்றிச் சிந்திப்பதுண்டு. அப்படிப்பட்ட ஒரு ஸமயத்தில், அவர் புத்ரனை சிவன், அவரிடம் யத்ருச்சையாய் ப்ராப்தராய் அவரை வணங்கினார். ப்ரஹ்மா அவர்க்கு ஸ்வாகதம் சொல்லிக் குஸல ப்ரஸ்நங்கள் செய்தார். ருத்ரனும் க்ரமப்படி ப்ரதிவசநம்

தந்து, பிறகு க்ஷுத்பிபாஸா விவர்ஜிதமாயும், ஸுராஸுர ருஷி கந்தர்வ ஸேவிதமாயும் இருக்கும் ஸ்வஸ்தானத்தை விட்டுவிட்டு, அந்த மலையைச் சதுர்முகன் ஏகாகியாய் ஆஶ்ரயித்த காரணத்தைப்பற்றி வினவினர். "இன்னும், உம்மால் பஹு புருஷர்கள் முன்பே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டனர்; அபரர்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படவும் போகின்றனர். விராட்புருஷனோ ஒருவனே. உம்மால் சிந்திக்கப்பட்ட புருஷோத்தமன் யாவன்?" என்று கேட்டார். அதற்கு ஹிரண்யகர்ப்பன் உரைத்த ஸமாதானத்தை ஸங்க்ரஹிக்கின்றோம்.

ருத்ரனால் சொல்லப்பட்டபடிப் புருஷர்கள் பலரே. பஹு புருஷர்க்கு ஒரே காரணமாயிருக்கும் பரமபுருஷன் இந்த ப்ரபஞ்ச சரீரி, நிர்க்குணன், ஸநாதநன்; நிர்க்குணத்வத்தைப் பொருந்தி, மற்றோர் அவனை அடைகின்றார்கள். நாஶவிகாராதி ரஹிதனாய், ஶாஶ்வதனாய், புத்திக்கு எட்டாதவனாய், எங்குமுளனாய் இருக்கும் அப்பரமபுருஷன், ப்ரஹ்மாவுக்கும் ருத்ரனுக்கும் ஏனையோர்க்கும் த்ருஷ்டி கோசரனல்லன். விஶ்வரூபியான அவன் ஸமஸ்த கல்யாண குணவிஶிஷ்டன்; ஸர்வ ஹேய குணரஹிதன். இவ்வித ஜ்ஞானத்தால் அவன் அறியத்தக்கவன். ஸ்வயம் சரீர ஸம்பந்தமற்றவனாய் இருந்தும் ஸர்வ சரீரங்களிலும் அவன் இருக்கின்றான். அப்படி இருந்தும், சரீரக்ருத கர்ம ஸம்பந்தம் அவனுக்கில்லை. '[illegible]
[illegible]'
ப்ரஹ்மாவுக்கும், ருத்ரனுக்கும், இதர ப்ராணிகட்கும் அவன் அந்தராத்மாவாய், ஸாக்ஷிபூதனாய் இருக்கின்றான்; ஒருவராலும் ஓரிடத்திலும் அவன் க்ரஹிக்கப்படாதவன். ஸர்வ க்ஷேத்ரங்களிலும் அவன் ஒருவனே யதேஷ்டம் யதாஸுகம் ஸஞ்சரிக்கின்றானாதலால், அவன் (புருஷஸூக்தாதிகளில்) ஸர்வமுகனென்றும், ஸர்வபாஹுவென்றும், ஸர்வ பாதாக்ஷி நாஸிகனென்றும் சொல்லப்படுகின்றான். க்ஷேத்ரமென்றால் சரீரம். ஸர்வக்ஷேத்ரங்களையும், அவற்றிற்குக் காரணமாகும் ஸர்வ ஶுபாஶுப கர்மங்களையும் அவன் அறிகின்றானாதலால் அவனை க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்பார்கள். பூதங்களிடம் அவனுடைய ப்ரவேசத்தையும், அவற்றினின்று

அவனுடைய உத்க்ரமணத்தையும் ஒருவனும் அறிந்தானில்லை. ஸாங்க்ய விதிகளாலும், யோகமார்க்கங்களாலும், ஸகியமமாக ப்ரஹ்மாவானவர் அவனுடைய கதியைப்பற்றிச் சிந்தித்தார்; ஆயினும், அவனுடைய உத்தமமான கதியை அவர் அறிந்திலர். ஸநாதநனை ஒரு புருஷனுடைய மஹிமையைப்பற்றி அவர்க்குத் தெரிந்தவரையில் ருத்ரனுக்கு உபதேசித்தார். அந்தப் புருஷனை 'மஹாபுருஷன்' என்று சொல்வார்கள். ஒரே அக்நி, பகு ப்ரகாரமாக எரிகின்றான். ஸர்வ தாபத்துக்கும் மூலமான ஸூர்யன் ஒருவனே. வாயு ஒருவனே, பஹு ப்ரகாரம் லோகத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றான். ஸர்வஜலங்கட்கும் மூலமான ஸமுத்ரம் ஒன்றே. நிர்க்குணனான ஒரே புருஷன் விஶ்வரூபியா யிருக்கின்றான். ஸர்வகுணங்களையும், ஶுபாஶுபரூப ஸர்வ கர்மங்களையும் விட்டு, ஸத்யாந்ருதங்கள் இரண்டையும் த்யஜித்து, ஒருவன் நிர்க்குணனாய்ப் போந்து, நிர்க்குணனான மஹாபுருஷனிடம் ப்ரவேசிக்கின்றான். அசிந்த்யனான மஹாபுருஷனையும், அவனுடைய ஸூக்ஷ்மரூபங்களாகிய வ்யூஹசதுஷ்டயங்களையும் அறிந்து, ஶாந்தஹ்ருதயனானவன் அவனையடைகின்றான். சில பண்டிதர்கள் பரமாத்மா ஒருவனே உளன் என்று சொல்வர். இதர ஆத்ம சிந்தகர்கள், இருப்பது ஒரே ஆத்மாவென்பர். வாஸ்தவத்தில், நித்யனும் நிர்க்குணனும் இருப்பவர் பரமாத்மா. அவர் நாராயணனென்று அறியத்தக்கவர். ஸர்வாத்மாவான புருஷன் அவரே. தாமரையிலையின்மேல் ஜலம் போல் கர்மபலங்கள் அவரை லேபிக்கமாட்டா. கர்மபத்தனான ஆத்மா வேறு; அவனுக்கு பந்தமோக்ஷ ஸம்பந்தம் உண்டு; அவன் சரீரத்வாரா பதினேழு ராசிகளால் கட்டப்பட்டிருக்கிறான்; இந்த ப்ரகாரம் தேவ திர்யக் மநுஷ்யாதி சரீரயுக்தர்களான புருஷர்கள் பலர். ஸர்வலோக தந்த்ரத்துக்கும் இருப்பிடமாய், ஜ்ஞாதவ்யங்கட்குள் முக்யமாய், வேதங்களால் அறியத்தக்கதாய், எண்பவனும், எண்ணப்பட்டவையும், உண்பவனும், உண்ணப்பட்டவையும், ஆக்ராணிப்பவனும், ஆக்ராணிக்கப்பட்டவையும், தொடுபவனும், தொடப்பட்டவையும, காண்பவனும், காணப்பட்டவையும், கேட்பவனும், கேட்கப்பட்டவையும், அறிபவனும், அறியப்பட்டவையும், குணமுள்ளதும், குணமற்றதும், ப்ரதாநமென்று சொல்லப்பட்டதும் இப்படி வெவ்வேறு ரூபமாய், நித்யமாய், நிலைத்திருப்பதாய், விகாரமற்றதாய், தாதாவின் ப்ரதம ஸ்ருஷ்டி

யாகிய மஹத்துக்கும் உபாதாநமாய் இருக்கின்ற ஜகத்காரணமான பரவஸ்துவை விப்ரர்கள் அநிருத்தனென்பார்கள். லோகத்தில் வேதப்ரோக்தங்களாய், ஶ்ரேயஸ்ஸாதகங்களாயிருக்கும் ஸாது கர்மங்களால் அவரே ஆராதிக்கப்படுகின்றார். ஸர்வதேவர்களும், ஸாதுக்களாய் இந்த்ரிய நிக்ரஹ ஸமர்த்தர்களாய் இருக்கும் ஸர்வ ருஷிகளும், யாகங்களில் ப்ரதம யஜ்ஞபாகத்தை அவருக்கே ஸமர்ப்பிக்கின்றனர். முதல்வனும், ப்ரஜைகளுக்கு ஈஶனுமிருக்கும் ப்ரஹ்மா அவரிடம் உண்டானார்; ப்ரஹ்மாவினிடம் ருத்ரன் பிறந்தார்; ப்ரஹ்மாவினிடம் ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான ஸர்வ ஜகத்தும், ரஹஸ்யங்களுடன்கூடிய ஸர்வவேதங்களும் உண்டாயின. அந்த மஹாபுருஷன் சதுர்வ்யூஹ ரூபங்களுடன் யதேஷ்டம் விளையாடுகின்றான். இவ்வண்ணம் ஸர்வத்ர ப்ரகாசிக்கின்ற பகவான் ஸ்வவிஷய ஜ்ஞாநத்தை ப்ரஹ்மாவுக்கு உபதேசம் செய்தார். இப்படி மஹாபாரதத்தில் புருஷஸூக்தத்தை அநுஸரித்தே மஹாபுருஷனைப்பற்றிய விஷயம் வ்யாஸரால் யோசிக்கப்பட்டது.

இந்த அத்யாயமானது, ஸ்ரீஶங்கராசார்யரால் ப்ரஹ்மஸூத்ர பாஷ்யத்தில் இரண்டாவது அத்யாயம் முதல் பாதத்தில் ப்ரமாண விசேஷமாக எடுக்கப்பட்டது. மஹாபாரதே ச — 'பஹவ: புருஷா ப்ரஹ்மந் உதாஹோ ஏக ஏவ து' இதி விசார்ய, 'பஹவ: புருஷா ராஜந் ஸாங்க்யயோகவிசாரிணாம்' இதி பரபக்ஷமுக்த்வா, தத்வ்யுதாஸேந 'பஹூநாம் புருஷாணாம் ஹி யதைகா யோநிருச்யதே । ததா தம் புருஷம் விஶ்வம் ஆக்யாஸ்யாமி குணாதிகம்' இத்யுபக்ரம்ய. 'மமாந்தராத்மா தவ ச யே சாந்யே தேஹஸம்ஸ்திதா: । ஸர்வேஷாம் ஸாக்ஷிபூதோऽஸௌ ந க்ராஹ்ய: கேநசித் க்வசித் ॥ விஶ்வமூர்தா விஶ்வபுஜோ விஶ்வபாதாக்ஷிநாஸிக: । ஏகஶ்சரதி பூதேஷு ஸ்வைரசாரீ யதாஸுகம் ॥' இதி, ஸர்வாத்மதைவ நிர்தாரிதா என்றிவ்வண்ணம் அங்கே யோசிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் இவ்வத்யாயத்தைக்குறித்து ப்ரக்ஷிப்தமெனும் ஶங்கை உதிக்கவேண்டிய அவஸரம் இலது. இதனுடைய வசநத்தைக்

கொண்டே ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகனும் பரதேவதா பார மார்த்யத்தை ஸமர்த்திக்கின்றார்.

இந்த அத்யாயம் மஹாபாரதத்தினுடைய ஶாந்திபர்வத்தில் நாராயணீய மெனும் பகுதியில் காணப்படுகின்றது. புருஷ ஶப்த வாச்யனும், புருஷஸூக்த ப்ரதிபாத்யனும், ஜகத்காரணனும், நாராயணனே என்று அங்கே நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. ஶங்கராசார்யர், நாராயணன் ஸர்வாத்மா வென்னும்விஷயம் இவ்விடத்தில் நிர்த்தாரணம் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்கின்றார். அதனால் ஜீவாத்ம நிஷேதம் ஏற்படமாட்டாது. வ்யாஸதாத்பர்யத்தில், கர்ம பத்தர்களான ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்வைக்காட்டிலும் வேறாக யோசிக்கப்பட்டார்கள். அவர்க்குள்ளும் பரமாத்மாவினுடைய அந்தர்யாமித்வரூபமான ஸர்வாத்மத்வம் யாவராலும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடியதே. ஸர்வசரீர ஸம்பந்தத்தால் பரமபுருஷனுக்குத் தத்தத் சரீரங்களுடைய குணதோஷ ஸம்பந்தமில்லை யென்பதும் சொல்லப்பட்டது.

இவ்வண்ணம் புருஷஸூக்தார்த்தம் நிஸ்சிதமாய் விளங்க, அந்த ஸூக்தத்துக்கு மதாந்தரஸ்தர்கள் விஷமபுத்தியைக் கொண்டு அயார்த்த கல்பனை செய்வது லோகோபகாரத்தின் பொருட்டு ஆகமாட்டாது. தர்க்க வ்யாகரண பாண்டித்யமே பரதேவதா நிஷ்கர்ஷத்துக்கு உபயோகப்படாது. ப்ரமாணங்களுடைய பலத்தைத் தடஸ்த பக்ஷத்தைக்கொண்டு சிந்தித்தல் யோக்யர்களுடைய மார்க்க மென்று யோசிக்கின்றோம்.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	ப.
1.	ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ பாகவத தசஸ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
4.	ஸ்ரீ சதுஸ்லோகீ விவரணம்	0	4	0
5.	ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் ஸ்ரீ. உப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது	0	4	0

நம் முன்னோர்களுடைய த்ருவதேச வாஸம்.

(தொடர்ச்சி)

மேலே யோசித்த ப்ரகாரணங்களை வேதவசநங்களாலேயே மக்டோனல் எனும் ஐரோப்யர், பின்வருகிறபடி க்ரோடீகரிக்கின்றார். "இந்த்ரன் வஜ்ராயுதத்தால் வ்ருத்ரனை அடிக்கும்போது, திவமும் ப்ருத்வியும் பயத்துடன் நடுங்கின;" "வஜ்ராயுதத்தைப் பண்ணின த்வஷ்டாவும் இந்த்ரன் கோபத்தைக்கண்டு நடுங்கினார்." "இந்த்ரன் வ்ருத்ரனைச் சிங்கபிங்கம் செய்தார்; கூர்மையுள்ள தனது ஆயுதத்தால் வ்ருத்ரன் முகத்தைத் தாக்கினார்." "ஜலங்களை வளைத்துநின்ற வ்ருத்ரனை அடித்தார்; ஜலங்களைச் சூழ்ந்து நின்ற அஹியை அடித்தார்." "ஜலத்தில் படுத்திருந்த அஹியை அவர் ஜயித்தார்." "ஜலத்தில் மறைந்திருந்து, அதையும் அந்த ரிக்ஷத்தையும் தகைந்த அஹியை அவர் கொன்றார்." "ஜலங்களை வளைந்த வ்ருத்ரனை வஜ்ரத்தால் ஒரு மரத்தை (வெட்டுவதுபோல்) வெட்டினார்." "ஜலத்தில் ஜயிப்பது அவரது தனிமையான குணம்." (வ்ருத்ரன் விஷயமாக) "வ்ருத்ரனுக்கு ஒரு மறைவிடம் உண்டு. இந்த்ரனால் விடுவிக்கப்பட்ட ஜலங்கள் அங்கிருந்து அஸுரன்மேல் ப்ரவஹித்துக்கொண்டு வெளிப்படுகின்றன." "வ்ருத்ரன் ஜலங்களில் இருக்கின்றான்; ரஜஸ்ஸினுடைய ஆழத்தில் ஜலங்களால் மூடப்பட்டு இருக்கிறான்." "இந்த்ரன் ஜலங்களை ப்ரவஹிக்கச் செய்யும்போது, அவன் ஒரு உச்சியில் இருக்கிறான்." "வ்ருத்ரனுடைய 99-துர்க்கங்களையும் அவனைக் கொல்லும்போது இந்த்ரன் நாசம் செய்கிறார்" என்கிறபடியே வேதவாக்யங்களுண்டு.

ஸூர்யரஸ்மி யற்ற ஒரு பள்ளத்தின் இருட்டில் இந்த்ரன் ஶுஷ்மனைத் தகைந்து கொன்றாரென்றும், ஸமுத்ர ஜலங்களிலும் தமஸ்ஸிலும் வ்ருத்ரனுடைய சரீரம் முழுகிப்போயிருந்ததாகவும், வ்ருத்ரனையும் நமுசியையும் [illegible]தேசம் போய் இந்த்ரன்

கொன்றதாகவும், அர்புதனைப் பனியால் இந்த்ரன் கொன்றதாயும், வர்ஷமுடிவில் இந்த்ரனுக்கு ஸஹாயம் செய்த ஆங்கிரஸ்ஸுக்கள் வலனை அடித்ததாயும், வ்ருத்ரன் துர்க்கங்கள் ஶரத்கால ஸம்பந்திகளாகவும் வேதவசநங்கள் உண்டு.

மக்டோனல் சொல்கின்றாராம் :—“ ஜலங்கள் விடுவிக்கப்படுகிறதானது, ப்ரகாசம், ஸூர்யன், உஷாகாலம் இவற்றினுடைய ப்ராப்தியோடு கலக்கின்றது. இந்த்ரன் ப்ரகாசத்தையும் திவ்ய ஜலங்களையும் ஸம்பாதித்தார். வ்ருத்ரனைக் கொன்று வெளிச்சத்தைக் கொண்டுவரும்படி இந்த்ரன் ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறார். அவர் வ்ருத்ரனை வஜ்ரத்தால் கொன்று ஜலங்களை விடுவித்தபோது, பாவரும் தர்சிக்கும்படி ஸூர்யனை ஆகாசத்தில் நிவேசித்தார். அஹியைக் கொன்ற இந்த்ரன் ஸமுத்ர ஜலப்பெருக்கை ப்ரவஹிக்கச் செய்தபோது, அவர் ஸூர்யனை ஜநிப்பித்தார்; பசுக்களைக் கண்டுபிடித்தார்”. மருத்துக்கள், அக்நி, ப்ருஹஸ்பதி, விஷ்ணு முதலான தேவதைகளுடைய ஸஹாயத்தால் இந்த்ரன் இந்த ரூபமான க்ரியைகள் புரிந்ததாகவும் வசநங்கள் உண்டு. ஓரிடத்தில் இந்த்ரன் பசுக்களைப் பெற்று ஏழு நதிகளை ப்ரவஹிக்கச் செய்ததாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. அந்த நதிகள் ஊர்த்வமுகமாய் ப்ரவஹித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறபடியால், அவை பூமியில் ப்ரவஹிக்கும் ஸாதாரண நதிகள் அன்றென்று டிலக் வித்வானுடைய யோசனை. அவை திவ்ய ஸ்ரோதஸ்ஸுகள். ஏழு திவ்யநதிகளை ருக்வேதம் மொழிகின்றதாம். அவற்றின் ஊர்த்வகமநமும், உஷாகாலத்தின் தர்சநமும் ஸமமாக உண்டானதாய் வேதம் சொல்கின்றதாம்.”

பார்ஸிகர்களுடைய அவஸ்தா க்ரந்தத்திலும், வேதங்களிலும், ஸமான ப்ரகரணங்களை யோசித்து, டிலக்வித்வான், ஸூர்யன் உதிக்கும்போது ஒரு பர்வதத்தினின்று உதயமாகின்றானென்றும், ஸூர்யன் முதலான க்ரஹங்கள் திவ்ய ஜலங்களால் கொண்டுபோகப்பட்டு அந்தரிக்ஷத்தில் ஸஞ்சரித்தார்களென்றும், [இந்த ஜலத்தைத்தான் ஐரோப்யர் ஈதர் (Ether) என்று சொல்கின்றார்களாம்;] அந்த ஜலமும், திவ்ய தேஜஸ்ஸும் ஸமமாக ஸஞ்சரிக்கின்றனவென்றும், ஜலம் ஸதா ப்ரவஹிக்காமல் போனால் ஸூர்யாதிகளுடைய கமநம் நின்றுபோமென்றும், அதனால் லோகம் அந்தகாரத்தில் முழுகிப்போமென்றும், ரஜஸ் என்று சொல்லப்

பட்ட பாதாளத்தில் ஓர் மறைவிடத்தில் இருந்த வ்ருத்ரன் ஜலங்களின் பெருக்கைத் தகைந்து உதயகிரிமூலமாக அவற்றை ஸஞ்சரிக்கவொட்டாமல் செய்தானென்றும், அவனை இந்த்ரன் கொன்று ஜலங்களைப் பெருகச்செய்தாரென்றும், ஜலங்களோடு உஷாகாலமும் ஸூர்யனும் பசுக்களென்று வர்ணிக்கப்பட்ட ஸூர்யகிரணங்களோ பகல்களோ ஒன்றின்பின் ஒன்ருக லோகத்தாருடைய தர்சநபதத்தை யடைந்தன வென்றும், மேலே சொன்ன பர்வதத்தின் ரந்த்ரங்களை வ்ருத்ரன் தனது சரீரத்தை வ்ருத்திபண்ணித் தகைந்தானென்றும், அந்த மலையின்கண் இந்த்ரன் ஶம்பரனைக் கண்டாரென்றும், அங்கேதான் வலன் பசுக்களை அடைத்து வைத்தானென்றும், த்ருவப்ரதேச வாஸம்செய்த நம்முடைய பூர்விகர்களுடைய விஶ்வாஸங்களை விவரிக்கிருர். அஸுரஸம்ஹாரம் செய்து ஜலங்களைப் பெருகப்பண்ணிப் பசுக்களை வெளிப்படுத்தின இந்த்ரனுக்கு ஸஹாயத்தை உத்தேசித்தே, ஆங்கிரஸ்ஸுக்கள் முதலான நம்முடைய பூர்வபித்ருக்கள் யஜ்ஞங்களை அநுஷ்டித்தனரென்றும் சொல்லுகின்ருர். அந்த யாகம் வருஷமுடிவில் [‘உஷிவத்ஸு தெ’] நிறைவேறி வலன் ஜயிக்கப்பட்டானென்றும், ஆதலால் இந்த்ராஸுரயுத்தம் வருஷத்துக்கு ஒருதரம் நடந்ததென்றும், அது ஶரத்காலத்தின் முடிவில் நடந்ததென்றும், ஶிஶிரருது விலும் தொடர்ந்ததென்றும், நமது முன்னோர்கள் நம்பினூர்களாம். ஆதலால் வ்ருத்ரனுடைய துர்க்கங்கள் ஶாரதீஃ என்று வேதவசநம் உண்டாம். அந்தத் தீர்க்கராத்ரி த்ருவப்ரதேசத்தில் நூறு நாள்கள் வரையில் நீண்டதென்றும், ஆதலால் ராத்ரி ஸத்ரங்கள் முதலில் அவ்வளவு நாள்களிலும் நடத்தப்பட்டன வென்றும் டிலக் யோசிக்கின்ருர். ருக்வேத ஸம்ஹிதை 2,12,11 - ல் ‘யஃ ஶம்பரம் பர்வதேஷு க்ஷியந்தம் சத்வாரிம்ஶ்யாம் ஶரத்யந்வவிந்தத் । ஓஜாயமானம் யோ அஹிம் ஜகான தானும் ஶயானம் ஸ ஜனாஸ இந்த்ரஃ’ எனும் வசநப்படி, அந்த யுத்தம் ஶரத்ருது ஆரம்பித்து நாற்பதாவது நாளில் தொடங்கினது என்று கொள்ளவேண்டுமென்றும், வேதங்களில் வர்ஷாவர்ஷ யுத்தமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்க, பாஷ்யகாரர்கள் இந்த ப்ரகரணத்தில் 40 வருஷம் வரையில் இந்த்ரன் ஶம்பரனைத் தேடிப் பிறகு கண்டுபிடித்தாரென்று பொ

ருள்படுத்துகின்றா ரென்றும், இது த்ருவப்ரதேச வாஸத்தை எண்ணுமல்வந்த பிசகென்றும், வருஷம் பிறந்து 220 - வது தினம்தான் ஶரத்ருதுவின் 40-வது தினமென்றும், அதிதியின் கதையின்படி ஏழு ப்ரகாச மாஸங்களுக்கு ஏழு ஸூர்யர்களாக ஏற்பட்டு, எட்டாவது மாஸ ஸூர்யனை மார்த்தாண்டன் ஜநித்தவுடன் இறந்தானதலால், எட்டாவது மாஸத்தில் ஸூர்யன் கீழேசென்று நீண்டராத்ரி ஆரம்பித்துவிட்ட தென்றும், உடனே இந்த்ரன் அஸுரர்களுடன் யுத்தாரம்பம் செய்தனரென்றும், தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில், 'த்ரீணிவா ருஷி தஸ்ய தேஜாம்ஸி... தஸ்ய ... ஶரதா' எனும் வசநம், ஶரத் காலத்தில் ஸூர்யன் தேஜஸ்ஸில் குன்றுகின்றானென்று காட்டுகிறதென்றும், ஜைமிநிஸூத்ர (6-7-40) ஶபர பாஷ்யத்தில் 'ருஷி ... யதா ... யதா ... யதா ... ஹேமந்த ஶிஶிரௌ' என்று எடுக்கப்பட்ட வேதவசநம், ஶரத்காலமுடிவில் ஸூர்யாஸ்தமநத்தையும், ஹேமந்த சிசிரகாலங்களில் நீடித்த ராத்ரியையும் சொல்வது த்ருவப்ரதேச காட்சியை ஸ்மரிக்கின்றதென்றும் டிலக் வித்வானுடைய நிச்சயங்கள்.

இவ்வண்ணம் ஐரோப்ய விமர்சிகளைப்போல் நைருக்த வாதங்களை ஒப்புக்கொண்டு, தாம் செய்த யோசனைகளை வைதிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் அங்கீகரிக்கமாட்டார்க ளென்பதை டிலக் ஒப்புக்கொள்கின்றார். இன்னும் ஸம்ப்ரதாய விஸ்வாஸங்கள் சரித்ர விமர்சநத்துக்கு ப்ரதிபந்திகளென்றும், ஸம்ப்ரதாய விஸ்வாஸத்தை விடாமலே சரித்ராம்சங்களை யோசிக்க அமையுமென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கின்றார். வைதிக ஸம்ப்ரதாயப்படி வேதங்கள் அபௌருஷேயங்கள்; நித்யங்கள்; அநாதி; இந்த விஷயமாக வாதங்களை வேதபாஷ்யகாரர் பாஷ்யாரம்பத்தில் ப்ரபஞ்சிக்கின்றார். டாக்டர் மூர் என்பவருடைய 'ஆதிஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தங்கள்' எனும் புஸ்தகத்தின் மூன்றாவது கோசத்திலும், மேற்சொன்ன வாதங்கள் யோசிக்கப்படுகின்றனவாம். மந்த்ரத்ரஷ்டாக்களான ருஷிகள்,

சில விடங்களில் தங்களுடைய ஆசாப்ரதீக்ஷைகளையும், பயங்களையும் வெளிப்படுத்தி, ஐஹிக ஸுகங்களையும் சத்ருஜயத்தையும் ப்ரார்த்தித்தார்கள்; சூதாட்டத்தை வெறுத்தார்கள்; தாம் நேரில்கண்ட வ்ருத்தாந்தங்களை விவரிப்பவர்போல் பேசினார்கள்; தச்சன் ரதத்தைச் செய்வதையொத்துப் புதிதாக [‘நவ்யஸி, ஆவருவ்ருத்’] ஸூக்தங்களைத் தாமே செய்ததாக மொழிந்தார்கள். இன்னாருடைய புத்ரன் இன்னால் செய்யப்பட்டன என்று சில ஸூக்தங்கள் கண்டோக்தமாகச் சொல்கின்றன. ஆனால், அநேக ஸூக்தங்களில், இந்த்ரன், வருணன், ஸோமன், அதிதி முதலான தேவதைகளின் உபதேசத்தால் தாம் ஸூக்தங்கள் பாடினதாகவும் ருஷிகள் வெளிப்படுத்துகின்றார்கள். ருக்குக்கள் பரமபுருஷனிடமிருந்து ஜநித்ததாகவும் வசநமுண்டு; தேவதா ப்ரஸாதத்தால் கிடைத்ததாகவும் வசநமுண்டு; தேவதைகளால் உண்டாக்கப்பட்டு, ருஷிகளால் தர்சிக்கப்பட்டதாகவும் வசநங்களுண்டு; வாக் நித்யமென்றும் ருக்ஸூக்தங்கள் மொழிகின்றன. தேவதைகளே வாக்கையும் ஸூக்தங்களையும் பண்ணினார்களென்றும் ருக்வேதம் சொல்கின்றது. ஆதலால், நேராகத் தாங்களே ஸூக்த கர்த்தாக்களென்று ருஷிகள் சொன்ன விடங்களிலும் தேவதா ப்ரஸாதமின்றி அவ்வண்ணம் செய்தாரென்று யோசிக்க இடமில்லை. மூன்று வேதங்களும் பரமாத்மாவினால் நிஶ்வஸிதமென்று ப்ரமாணமிருப்பதால், வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தில ருஷிகள் மந்த்ரத்ரஷ்டாக்களாக மாத்ரம் ஒப்புகொள்ளப்படுகின்றார்கள். வேதங்கள் நித்யமெனும் விஶ்வாஸம், வேதங்களைப்போலவே அநாதியாயிருக்கின்றது. ப்ராஹ்மணங்களிலும் உபநிஷத்துக்களிலும் இந்த அபிப்ராயம் ஸ்திரப்படுத்தப்படுகின்றது. ருக்வேதம் அக்நியினின்றும், யஜுர்வேதம் வாயுவினின்றும், ஸாமவேதம் ஸூர்யனிடமிருந்தும் உண்டானதாயும், ப்ரஜாபதியினுடைய தபஸ்ஸின் பலத்தால அந்தத் தேவதைகள் வேதங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்களென்றும் ஐதரேய ஶதபத ப்ராஹ்மணங்கள் சொல்கின்றன. ப்ரஜாபதியே நித்ய வாக்கைக்கொண்டு வேதங்களை ஸ்ருஷ்டித்தாரென்று வசநமுண்டு. மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகளும் இந்த ரூபமான ஐதிஹ்யங்களை ஆதரிக்கின்றன. மஹாபாரதம் ஶாந்திபர்வத்தில, ‘யுகாந்தே அந்தர்ஹிதாந் வேதாந் ஸேதிஹாஸாந் மஹர்ஷய: । லேபிரே தபஸா பூர்வம் அநுஜ்ஞாதா: ஸ்வயம்புவா ॥’ எனும் வசநப்

படி, ஸ்வயம்புவால் அநுஜ்ஞாதர்களாய் மஹர்ஷிகள், முன் யுக முடிவில் அந்தர்த்தாநத்தை யடைந்த வேதங்களையும் இதிஹா ஸங்களையும், பூர்வத்தில் தங்களுடைய தபஸ்ஸால் ஸம்பாதித்தார் கள். ஆதலால், அவர்கள் மந்த்ரத்ருஷ்டாக்களே தவிர மந்த்ர கர்த்தாக்கள் அல்லர்.

ஷட்தர்சநங்களுடைய காலத்தில் வேதத்தின் அநாதிமத்வம் தர்க்கங்களைக்கொண்டு யோசிக்கப்பட்டது. இந்த யோசனைக ளைப்பற்றி டாக்டர் மூர் என்பவர், தர்சநகாரர்களுடைய நுட்ப மான வாதங்களும், ந்யாயங்களினுடைய தாடஸ்த்யமும், அபிநி வேசமும், புத்தியும், இப்போதும் விஸ்மய ப்ரதமாயிருக்கின்றன வென்று சொல்லுகிறார். ஸ்ம்ருதியுள்ளவரையில் வேதங்களுக்கு மநுஷ்ய கர்த்ருத்வம் தெரியவில்லை யென்று அவர்களுடைய நிச்ச யம். அந்த ஸ்ம்ருதியும் அநாதியென்று அவர்கள் யோசிக்கின்றார் கள். அவர்களுடைய காலமோ கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு. மப்தார்த்தஸம்பந்தம் நித்ய மென் றெண்ணி, ஜைமிநிவேத நித்யத்வத்தை ஸாதிக்கின்றார். ஸ்போ டவாதிகளான வையாகரணர்கள் அக்ஷரங்களின் கோவையால் உண்டாகும் சப்தங்கள் ஸ்வயம் அர்த்த ப்ரதங்களன்றென்றும், ஸ்போடத்தினுடைய ஸஹாயமின்றி, அக்ஷரங்கள் அர்த்தம் தரமாட்டாவென்றும் சொல்வார்கள். வேதசப்தங்கள் நித்யவஸ் துக்களையே சொல்கின்றன வென்றும், மப்தார்த்தங்கள் நித்யமா கையால், வேதங்கள் ஸூர்யனைப்போல் ஸ்வயம் ப்ரகாசமென்றும் ஜைமிநி சொல்கின்றார். மங்கராசார்யர், சப்தங்கள் நித்யமென் றால், மப்தங்களுடைய ஜாதிகள் நித்யமென்றும், இந்த்ராதிதேவ தைகள் உத்பந்நர்களான போதிலும், இந்த்ராதி நாமங்களால் குறிக்கப்படுகின்ற ஜாதிகள் நித்யமென்றும் அபிப்ராயப்படுகின் றார். வேதங்களில் காணப்பட்ட நாமரூபங்களுடைய ஜாதிகள் அநாதியே. இவற்றை ஸ்மரித்தே கல்பாரம்பத்தில் ப்ரஹ்மா ஜக த்தை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றார். நையாயிகர்கள் சப்த நித்யத்வத்தை மறுக்கின்றனர், ஆனல் தர்மஸாக்ஷாத்காரம் செய்த ஆப்தர்களு டைய வாக்யங்க ளாதலால் வேதங்கள் ப்ரமாணமென்பார்கள்; இன்னும் வேதவிதிகளுடைய உண்மை ஐஹிகவிஷயங்களில் ப்ரத் யக்ஷமாகத் தெரிகின்றபடியால், வேதவாக்யங்களுடைய ப்ராமா ண்யம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க தென்பார்கள். வைசேஷிக ஸூத்

ரங்கள் வேதங்கள் ஈஸ்வர க்ருதங்களென்கின்றன. சப்தார்த்த ஸம்பந்தம் நித்யமென்பதை நையாயிகர்களைப்போல் ஸாங்க்யர்களும் அங்கீகரிக்கவில்லை. ஆதிபுருஷனிட மிருந்து வேதங்கள் ஸ்வயம் ஆவிர்ப்பவித்ததாக அவர் சொல்வர். அவற்றிற்கு ப்ரவாஹ நித்யத்வத்தையும் ஒப்புக்கொள்கின்றார்கள். பதஞ்ஜலி வேதங்களுடைய வர்ணாநுபூர்வீ எப்போதும் ஏகரூபமா யிராதபடியால், அநித்யையென்றும், அர்த்தங்கள் மாத்ரம் நித்யங்களென்றும், ஆதலால் ஶாகாபேதங்கள் உண்டாயின வென்றும் யோசிக்கின்றார். ப்ரளயகாலங்களில் வேதங்களுடைய சப்தராசிகள் நாசமடைந்து, மறுபடி யுகாரம்பங்களில் ப்ரளயத்தில் தப்பிப்பிழைத்த மஹர்ஷிகள் வேதங்களை ஸ்மரணத்தால் வெளிப்படுத்தினார்களென்பது கையடர் முதலானவர்கள் யோசனை. ஒவ்வொரு மந்வந்தரத்துக்கும் இந்த ப்ரகாரம் வேதம் ஶப்தாநுபூர்வியில் பேதித்து, அர்த்தத்தில் பேதிக்காமல் ஏற்படுகின்றது. சப்தாநுபூர்வியில் பேதமும் ப்ரவர்த்தகர்களான ருஷிகளுடைய ஸ்மரணபேதத்தைப் பொறுத்தது. இதுவே, மேலெடுத்த மஹாபாரத ஶ்லோகத்தின்படி வ்யாஸ பக்ஷமென்று டிலக் யோசிக்கின்றார். அதைத் தனது பக்ஷமாகவும் கொள்கின்றார்.

அந்தப் பக்ஷம், நம்பூர்வீகர்கள் ஹிம மத்யகாலங்களில் த்ருவ ப்ரதேசங்களில் வாஸம்செய்தா ரென்பதை ஒப்புக்கொண்டால், த்ருடீக்ருதமாகின்ற தென்றும் டிலக் யோசிக்கின்றார். வைதிக ஸம்ப்ரதாயமும் யஜ்ஞங்களும், ஹிம மத்ய காலங்களில் அநுஷ்டிதங்களென்று அவரால் காட்டப்பட்டது. வேத தேவதைகள் மேருபர்வத வாஸிகளென்பது, அவர்களுக்குள்ள த்ருவப்ரதேஶ ஸம்பந்தத்தைத் தெரிவிக்கின்றதாம். அந்த ப்ரதேசம் ஹிமாவ்ருதமாய்ப்போய், அங்கிருந்து தப்பிவந்த நமது முன்னோர்கள், தம்முடைய மதத்தையும் க்ரியா கலாபங்களையும் யதாசக்தி ஸம்ரக்ஷித்தார்கள். அவர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு, அவர்கள் ஸந்ததியாரால் ஸ்மரிக்கப்பட்ட அம்சங்கள் ஹிமபஶ்சாத் காலத்தில் ஆர்யர்களுடைய மதமாக நின்றன. இப்படியெல்லாம் எண்ணி, அவருடைய நிர்ணயப்படியே, 10,000 அல்லது 12,000 வருஷங்கட்கு முன்பாக, நம்முடைய முன்னோர்களுக்கு த்ருவப்ரதேச வாஸம் முடிந்துபோய் அந்த ப்ரதேசம் ஹிமாவ்ருத மாயிற்றென்றும், 10,000 வருடங்கட்குமுன் அவர்கள் அங்குநின்று ப்ரயா

ணித்தார்களென்றும், அப்படிப்பட்ட ப்ரயாணம் 7,000 வருஷங்களுக்கு முன்வரையில் விஸ்தரித்ததென்றும், அக்காலம் அவர்கள் நூதந ஸ்தலங்களைத் தேடிக்கொண்டே ஐரோப்பா ஆசியா கண்டங்களில ஸஞ்சரித்தார்களென்றும், அப்போது, ஸூர்யன் புநர்வஸூ நக்ஷத்ரததில் இருக்கும்போது வஸந்தருது ஆரம்பித்ததென்றும், அந்நக்ஷத்ரத்துக்கு அதிதி தேவதையானபடியால், அந்தக்காலத்தை அதிதி காலமெனத் தகுமென்றும், பிறகு வஸந்தாரம்பம் ஸூர்யன் ம்ருகசீர்ஷ நக்ஷத்ரத்தில் ப்ரவேசிககும்போது ஆரம்பித்ததென்றும், அக்காலம் 7,000 வருஷங்களுக்கு முன் ஆரம்பித்து 5,000 வருஷங்கள் பர்யந்தம் நீண்டதென்றும், பல வேத ஸூக்தங்கள் அக்காலத்தின் முதலில ஆவிர்ப்பவித்தனவென்றும், அவற்றைத் தர்சித்த ருஷிகள் த்ருவபரதேச வாஸஸ்மரணத்தைக் காப்பாற்றினர்களென்றும், அக்காலத்தில்தான் வேதாங்கமான ஜ்யோதிஷமும், யாகவிதிகளும் ப்ரதம க்ரோடீகாரத்தையடைந்தனவென்றும், 5,000 வருஷம் முதல் 3,400 வருஷங்கள் வரையில் க்ருததிகையில் ஸூர்யன் ப்ரவேசிக்க, வஸந்தருது ஆரம்பித்தபடியால், க்ருத்திகைகால மெனப்படலாம் என்றும், அது தைத்திரீய ஸம்ஹிதையும் ப்ராஹ்மணமும் ஆவிர்பவித்த காலமென்றும், த்ருவப்ரதேசவாஸம் அக்காலம் ப்ராயேண விஸ்ம்ருதமாய்விட்டதென்றும், யாகங்களுடைய ஏற்பாடுகள் யாவும் அப்போது நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டனவென்றும், வேதாங்க ஜ்யோதிஷமெனும் க்ரந்தம் அக்காலத்தின் முடிவில் பண்ணப்பட்டதென்றும், 3,400 வருஷம் முதல் 2,500 வருஷங்கள் வரையில் புத்த பூர்வகாலமென்றும், அபபோது ஸூத்ர க்ரந்தங்களும் ஷட்தர்சநங்களும் உண்டாயினவென்றும் டிலக் நிர்ணயிக்கின்றார்.

அதாவது 10,000—7000 வருஷங்கள் க்ருதயுகமாம்; அதை ஐதரேய ப்ராஹமணம் யாத்ரை அல்லது ஸஞ்சாரகாலமென்று சொல்கின்றதாம; ஆர்யமதமும் யஜ்ஞமும் அதற்கு முற்பட்ட ஹிமமதய காலங்களைச் சேர்ந்தவைகளாம்; வைதிகமதமும் யஜ்ஞங்களும், ஆர்யமத யஜ்ஞங்களில் ஸம்ரக்ஷிதாம்ஶங்களைக் கொண்டு விஸ்தரிக்கப்பட்டவையாம்; அதாவது ஹிமாவரணமெனப்பட்ட ப்ரளயத்தினின்று தப்பிவந்தவர்களோ அவர்களுடைய ஸந்ததியார்களோ, பூர்வமதத்தில் தாங்கள் ரக்ஷித்த அம்சங்களை ஸூக்தங்கள் ரூபமாக வெளிப்படுத்தினர்களாம்; ஆகை

யால், அவை ஒரு நூதந ஸம்ப்ரதாயத்தை உண்டாக்கவில்லையாம். ஆர்ய ஸம்ப்ரதாயத்துக்கே அவற்றை ஒரு நூதந சரீரமாகச் சொல்லக்கூடுமோம்; வேதருஷிகள் தாம் ஸம்ரக்ஷித்த ஸம்ப்ரதாயத்தை லோகோபகாரத்தை உத்தேசித்தே ஸூக்தங்கள் ரூபமாகக் காப்பாற்றிவைத்தார்களாம்; அப்படிப்பட்ட உத்தேசத்தாலே, சென்ற 4,000 வருஷங்கட்கு மேற்பட்டு வேதத்தின் மந்த்ரங்கள் ஸ்வரவர்ணாதி கல்பனைகளால் ஒரே ரூபமாக ரக்ஷிக்கப்பட்டனவாம்.

ஸாம்ப்ரதாயிகர்களின் யோசனை.	சரித்ர ஸோதகர்களின் யோசனை.
1. வேதங்கள் நித்யம், அநாதி, அபௌருஷேயங்கள்.	1. வைதிக ஸம்ப்ரதாயமும் ஆர்யமதமும் ஹிமமத்ய காலத்தைச் சேர்ந்தவை. அதற்கு முன் அவற்றின் உத்பத்தி பூர்வ காலங்களில் மறைந்து கிடக்கின்றது.
2. சென்ற கல்பாந்தரத்தில் வேதங்கள் ப்ரளயத்தில் நாசமடைந்தன.	2. சென்ற ஹிமாவ்ருத காலத்தில் த்ருவ ப்ரதேசம் பனியால் மூடப்பட்டு, ஆர்ய மதமும் வித்யையும் நாசமடைந்தன.
3. இந்தக் கல்பாரம்பத்தில் ருஷிகள் தபஸ்செய்து, தேவதா ப்ரஸாதத்தால் பூர்வ கல்பத்தில் இருந்த வேதங்களை, அதே சப்தங்களாயில்லாவிட்டாலும், அவ்வர்த்தங்களைக் கைவிடாமல் வெளியிட்டார்கள்.	3. பூர்வ கல்பத்திலிருந்த நமது முன்னோர்கள் காலமுதல் அவிச்சிந்ந ஸ்மரணத்தால் கிடைத்த வேதங்களையும் வேதார்த்தங்களையும், ஹிமபஸ்சாத் காலங்களில் ருஷிகள் வேதஸூக்தங்கள் ரூபமாக வெளியிட்டார்கள்.

டிலக் வித்வான் சதுர்யுகங்கள் 10,000 அல்லது 12,000 மநுஷ்ய ஸம்வத்ஸரங்களென்றும், த்ருவப்ரதேசம் ஹிமரூபமான ப்ரளயத்தால் நாசமடைந்தபிறகு ஆர்யர்கள் அதைவிட்டுத் தென்புறம் செல்ல ஆரம்பித்தது க்ருதயுகமென்றும் யோசிக்கின்றார். ஹிம

பஶ்சாத்காலம் சிலர் யோசிக்கின்றபடியே 80,000 வருஷங்களுக்கு முன்பாக ஆரம்பித்ததாக வைத்துக்கொண்டால், பௌராணிகர்களுடைய கால அளவும் ஸம்பாவித மென்றே கொள்ளக்கூடு மென்கின்றார். ஆர்ய ஸம்ப்ரதாயம் ஹிமமத்யகாலத்தில் இருந்தபடியால், பௌராணிகர்கள் அவ்வண்ணம் காலவிஸ்தாரத்தை யோசித்தார்கள் என்று சொல்கின்றார். இந்த யோசனைகளுக்கும், வேதத்தின் அபௌருஷேயத்வத்துக்கும் அநுகூலமாக முடிவில், '𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌰𑍁𑌣𑌾 𑌯𑌦𑍃𑌷𑌿𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌮𑌤𑌿𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌮𑌦𑌤𑍍𑌤𑌮𑌗𑍍𑌰𑍇 । 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍃𑌜𑌨𑍍𑌤 𑌧𑍀𑌰𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌪𑌸𑌾𑌭𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥' ['ஓ இந்த்ராவருணர்களே நீங்கள் பூர்வ காலத்தில் ருஷிகளுக்கு யாதொரு வாக்கின் ஜ்ஞாநத்தையும் மதியையும் ஶ்ருதியையும் தந்தீர்களோ யஜ்ஞங்கள் பண்ணிப் பண்டிதர்கள் எந்தெந்த ஸ்தாநங்களை ஸ்ருஷ்டித்தார்களோ, அவற்றைத் தபஸ்ஸால் நான் ஸாக்ஷாத்கரித்தேன்.] எனும் ருக்கையும் காட்டுகின்றார். ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் சரித்ர ஶோதகர்களுடைய யோசனைகளை அங்கீகரிக்காவிட்டால் ஸம்ப்ரதாய யோசனையும், சரித்ரயோசனையும் ப்ருதக்காகவே நிற்கவேண்டு மென்று டிலக் முடிவு செய்கின்றார்.

இவ்வண்ணம், ஆர்யசரித்ரத்திலும் வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்திலும் அபிமாநியா யிருக்கும் பாலகங்காதர டிலக் என்று ப்ரஸித்தியடைந்த வித்வானுடைய யோசனைகளை ஸங்க்ரஹித்தோம். நமது முன்னோர்கள் த்ருவப்ரதேசத்தினின்று பரதகண்டத்திற்கு வந்தாரென்றும், பரதகண்டத்தினின்று த்ருவப்ரதேசம் போனாரென்றும் கக்ஷிகள் விகல்பிக்கின்றன. அது எப்படி இருந்தாலும், த்ருவதேசத்தினுடைய காட்சிகளும் தோற்றங்களும் வேதங்களில் மிகவும் ஸ்மரிக்கப்படுகின்றன வென்னும் முடிவானது தடஸ்தர் அப்புகமம் செய்யத்தக்கது. 'அம்முடிவை ஆதரித்தால், நமது முன்னோர்களுடைய சரித்ரமும், இதிஹாஸ புராணங்களில் அங்கங்கே காணப்படும் கதைகளும் கொஞ்சம் வைஶத்யத்தை அடைகின்றன. இந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பின்னால் யோசிப்போம்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வைதிக விச்வாஸம். *

[illegible] ।
[illegible] ॥

இக்காலத்தில் அந்தணரை அந்நியர்கள் அடியோடழிக்காது, அன்பினுல் அருள்புரிந்து அபிமானித்துவரும் நம் அரசர்கள் முன், 'ஆவாரார்துணை' என்று அடியைக்க இடமில்லாது ஆகாயமே மேவும் வைதிகாசாரங்களுக்கு, நம் ஆஸ்திகரின் விஸ்வாஸமே ஆதாரமென்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயம். ஆகையினுல் தான் ஆங்காங்கு அருமையாய் ஆர்யமதம் வேரூன்றி வளர்ந்துவருகிறது. இவ்வைதிகாசார விஸ்வாஸத்தினுலன்றோ, நம் ஆர்யச் சிறுவர்கள் ஆகாரக்குறைவினுல் அலைகடல்மீது போய், அந்யதேசம் புகுந்து, அடிமைத்தனம் பூண்டு, அவர்களுடன்கூடி அமுதுண்டு வாழ்ந்தாலும், அந்தண்மைகுன்ருது, வந்தவுடன் பந்துக்களை நிந்திக்காது கூடுகின்றனர்.

இவ்வைதிகாசார விஸ்வாஸமானது, தத்காலம் நாகரிகம் நாடோறும் நடையாடும் நம் நவீநர்களிடம் நிலைபெற்று வருவதால், அறியவரிதான நெறியிலும் தம் அறிவையே ஆசிரியனுய்ப் பற்றிவரும் சில புத்திமான்களுக்குச் சிற்சில விபரீதாசார ப்ரவ்ருத்தி உண்டானபோதிலும், தர்மபரிபாலகனுன பகவான், ஸ்தூணுநிகநந்யாயத்தினுல் நம் வைதிகாசார முறைகளை ஸ்திரப்படுத்துகிருனென்றே நாம் நினைக்கிறோம். இச்சமயம் தேசாபிமாநிக

---

* இது, சென்ற மார்கழியில் பூவிருந்தவல்லியில் நடந்த எட்டாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில், ஸ்ரீ. உ.ப. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதியனுப்பப்பட்டுக் கார்யதர்ஸியால் படிக்கப்பட்ட உபந்யாஸம்.

ளான சில புத்திமான்கள், ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளால் சொல்லப்படும் ஆசாரங்களுள் சில, தேஶ தேஹ ஸௌகர்யத்துக்கும் அநுகூலமாயிருப்பனகண்டு, மற்றைத் தர்மங்களையும் தேஶ தேஹங்களுக்கு அநுகூலமாகவே ஶாஸ்த்ரங்களில் நம் மஹர்ஷிகள் மொழிந்திட்டார்களென்றும், இவற்றிற்கு அநுகூலமல்லாத விதவா அஸவர்ண விவாஹம் முதலியவற்றை நிஷேதிக்கும் வசநங்கள், உலகக்ஷேமத்தைக் கடுகளவும் கருதாது நாகரிகம் நிலைபெறாத விரக்த வைதிகர்களால் கற்பிக்கப்பட்டன வாகையால் அவை அப்ரமாணமென்றும், 'ஏதாநி லோககுப்த்யர்த்தம் கலேராதௌ மஹாத்மபி:' என்று யுகாந்தரங்களில் ஶாஸ்த்ர விஹிதங்களாய் அநுஷ்டிக்கப்பட்டுவந்த இவ்விவாஹாதிகள் கலியுகாதியில் தேஶ க்ஷேமத்திற்காகத் தடுக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவை இக்காலத்துக்கு அநுகுணமாகாவாதலால் முன் மஹாத்மாக்கள் செய்ததுபோல், நாமும் தேஶ தேஹக்ஷேமங்களை உத்தேஶித்துத் தர்மங்களை ஸங்கோசம் செய்யத்தட்டில்லை யென்றும், தர்மதத்வத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த மஹர்ஷி வாக்யத்தைக்காட்டிலும் 'ஸமயஶ்சாபி ஸாதூநாம் ப்ரமாணம் வேதவத்பவேத்' என்று ஸாதுக்கள் ஸித்தாந்தத்துக்கு வேததுல்ய ப்ராமாண்யம் சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் காரணமாகக்கொண்டு 'கலேராதௌ மஹாத்மபி:' என்று சில மஹாத்மாக்களான வித்வான்களே சேர்ந்து தர்மஸங்கோசம் செய்திருப்பதுபோல, மஹா மநஸ்விகளாயும் புத்திமான்களுமான பண்டிதர்கள் தத்கால ஸௌகர்யார்த்தமாகத் தர்மஸங்கோசம் செய்வது ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமே யாகுமென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

நம் ஶாஸ்த்ரங்களில் ஆத்மக்ஷேமத்தையே அவஶ்யமாகக் கருதி, அதற்கு அநுகுணமாய்த் தேகத்தை அழித்துவிடாது அபிமாநிக்க நம் முநிவர்கள் மொழிந்தார்களே யன்றி, தோன்றும்போது அழிந்துவரும் மின்னலாம் தேஹத்தை முக்கியமாய் நோக்கவில்லை யென்பதை யாவரும் அறிந்திருப்பதுடன், அக்நி பதநத்தையும் ஆர்த்த ப்ரபத்தியையும் கங்கையில் பதநத்தையும் காஶியில் மரணத்தையும் தர்மமென்று மஹர்ஷிகள் மொழிவதாலும் புத்திமான்களும் நிச்சயிக்கலாம். இவ்வசனங்கள் அப்ரமாண

ங்களென்போர் வார்த்தை 'ஶ்ருதி꞉ ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதய꞉ ப்ரமாணம் ததீய ருஷிவச꞉ ப்ரமாணம் - யஸ்ய ப்ரமாணம் ந பவேத் ப்ரமாணம் கஸ்தஸ்ய குர்யாத் வசநம் ப்ரமாணம்' என்கிறபடியே அப்ரமாண மாகையால் ஆதரிக்கப்படமாட்டாது.

தபோமஹிமையினால் ஈஸ்வராபிப்ராயமான தர்மத்தைத் தர்ஶித்த தபஸ்விகளே, ஒவ்வொரு யுகாதிகாலத்திலும் தர்மத்தை ஸங்கோசம் செய்யத்தகுந்தவர்கள். இக்கலியுக ஆரம்பத்திலும் அம்மஹர்ஷிகளே தர்மஸங்கோசம் செய்தார்களேயன்றி, அதை அறியவும் ஶக்தியில்லாத நம்மைப்போன்ற மிதஜ்ஞர்கள் செய்தார்களில்லை. 'கலிவர்ஜ்யாநி மஹாத்மபி꞉' எனப்படுவோரும் அம்மஹர்ஷிகளே யென்பதையும், இக்கலியில் அஸவர்ண விதவா விவாகம் முதலியவற்றை நிஷேதிக்கும் வசநங்களையும் வைதிக ஸார்வபௌமர்கள் எழுதுமிடத்து, அவை ப்ருஹந்நாரதீயம் முதலான ஸ்ம்ருதிகளில் இருப்பனவாக எழுதியிருக்கிறார். இவற்றை ஸ்ம்ருதிரத்நாகரம், வர்ணாஶ்ரம காண்டம், நிர்ணய ஸிந்தும் முதலான நிபந்தநங்களில் காணலாம். 'ஸமயஶ்சாபி ஸாதூநாம்' என்பதும், இந்த ஸ்ம்ருதிகளுக்கு விரோதமில்லாத ஸாதுக்களுடைய ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லியதேயாகும். ஸ்ம்ருதிக்கு விபரீதத்தை விதித்திடுவோர் ஸாதுக்களென்று சொல்லப்படுவார்களோ?

தவிரவும், தேசக்ஷேமமென்று நினைத்துச்செய்யும் கார்யங்கள் தர்மமானாலும், மஹர்ஷிகளால் தர்மமென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட விஷயத்தை மாற்றுவிக்க நமக்கு ஶக்தியில்லாததுடன், அடிக்கடி மாற்றுவிக்கும்படியான அநவஸ்தையும் ஸம்பவிக்கு மாதலால், நாம் ஏற்படுத்தும் புது தர்மம் நிலைநிற்காதிறே. தவிரவும், ஜனத்தொகையில் நூற்றுக்கு ஒருவனாக இருக்கும் ப்ராஹ்மணர்க்கே தர்மஶாஸ்த்ர நிர்ப்பந்தங்கள் பெரும்பாலும் புலப்படுவதால், மற்றையோர் எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து திரைகடல் மிதந்துபோய்த் தேசாந்தரம் சேரவும், தின்னாத தின்பண்டம் தேடித் தின்னவும் செய்து, தேசம் தழைத்திட்டால் தாம் புணர்க்கும் போகத்தில் ப்ராஹ்மணர்க்குப் பங்கில்லாது பரிபூர்ணமாய்த் தாம் அநுபவிக்கப் பெறலாமன்றோ?

பின்னும் சிலர், 'அகஸ்த்யர் ஸமுத்ரபானம் செய்தார், விஸ்வாமித்ரர் உலகம்படைத்தார், கங்கை ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் வந்தது' என்பனபோலச் சில அஸம்பாவிதமான சரித்ரங்களை நம் புராணங்களில் கண்டாலும், அவை, அம்மஹான்களின் மஹிமையைப் பெருக்கிப்பேசும் அர்த்தவாத மென்பதை அறியாத நம்வைதிகர்கள், அவைகள் உள்ளபடியே உண்டாயினவென நினைத்து வாதாடுகிறார்கள். இதற்குக் காரணம், பால்யம் முதல் பாஸ்சாத்ய புத்திமான்களின் ஸங்கமில்லாததும் நாகரிகம் நிலைபெறாததுமே என்கிறார்கள். இவர்கள், நாகரிகம் நிலைபெற்று, அசேதநமாம் அஸ்த்ரங்களில் ஆஸ்சர்ய ஶக்திகளையும், சேதநனாகும் நம்மைக்காட்டிலும் பாஸ்சாத்யரிடம் விஶேஷ புத்திஶக்தியையும் நிஸ்சயித்திருப்பதுபோல, நம் மஹர்ஷிகளிடத்திலும் அஸம்பாவிதமான சில கார்யஶக்திகளை ஏன் நிஸ்சயிக்கக்கூடாது?

இக்கதையும் நம் பண்டிதர்களால் பேசப்படாமல், பாஸ்சாத்ய புத்திஶக்தியுள்ள பெண்டிர் உபதேசிக்கப் பெற்றாலன்றோ இம்மஹான்களுக்கு மஹாவிஸ்வாஸம் உண்டாகும்? அம்மஹிமையினாலன்றோ, ஒருவனாலும் செய்யமுடியாத உலக ஸ்ருஷ்டியை ஈஸ்வரன் செய்ததாய் இவர் நம்பியிருப்பது?

சிலர், தேசக்ஷேமத்தை அபேக்ஷிக்கும் நமக்கு ஐகமத்யம் அவஶ்யமென்றும், ஜாதிபேத மிருந்தால் ஒற்றுமையே உண்டாகாதென்றும், வேறு சில தேசங்கள் ஓர் விதமான பேதத்தை விட்டதனாலே அவை க்ஷேமத்தை அடைந்தன வென்றும், ஆகையினால் நாம் ஓரே ஜாதியாக வேண்டியதற்கு ஸாதகமாகின்ற விவாஹத்தை வ்ருத்திசெய்வதே தர்மமென்றும் எண்ணுகிறார்கள். இது ஸங்கதமாகுமா? ஓரே ஜாதியாகக் கண்டுவந்த தேஶங்களெல்லாம், கோர்ட்டுகள் கிடையாக் கோசலக்கோன் நகரம்போல், குற்றமே கண்டறியாக்குடிகள் நிரம்பினவோ? ['[illegible]'] என்றன்றோ ராமராஜ்யம் இருந்ததாகத் தெரிகிறது! கோடிக்கணக்காகக் கொலைகொண்ட பெரும்போரை ஸமமான

ஜாதியாம் ஸஹஜ ஸுஹ்ருத்துக்கள் நடத்தவில்லையா? ஜாதி ஒன்றுனாலும், ப்ரதிதினமும் போர்புரியும் பரதேச வ்ருத்தாந்தம் பத்ரிகையில் பொய்யாக எழுதப்பட்டுவந்ததோ? நீடூழிகாலமாய் நால்வகையான ஜாதியுடன் நாம் ஒத்துவாழவில்லையா? ஆகையினால், நூதனமாய் நம்மிடத்தில் நிலைபெற்ற நாஸ்திக்யமாம் நோய்க்கு மருந்தாகும் நம் மதாசாரத்தை நாடினால், நாம் நித்யமும் ஒற்றுமையாய் வாழ்வது நிச்சயமே.

ஒற்றுமைக்காக ஒரு ஜாதியாக்குவதைக் கருதுவோர், நாமெல்லோரும் ஒருதேசத்தொருநகரின் ஒருவீட்டில் வஸிக்கவேண்டுமென்பதையும் வற்புறுத்தலாம். ஒற்றுமை வாழ்வதற்காகவே பெண்டிர்க்கும் புருடர்க்கும் புடவை பூடணத்தினால் பேதத்தைப் போக்கினாலும், பின்னமான அங்கத்தையும் போக்கமுடியுமோ? ஆகையால், புத்தியில் வேண்டும் ஒற்றுமைக்கு, தேகத்தினால் வந்த ஜாதி விருத்தமாகாது. சிற்றறிவால் சினங்கொள்ளும் புத்தியை விலக்கும் புண்யவான்களுக்குக் கத்தியோடு எதிர்ப்பாரோடும் ஒற்றுமை உண்டாகும். திர்யக்காம் மாடாடும் சிங்கம் குரங்குகளும் ஒற்றுமையாய் விளையாடி விருந்துண்ணப் பார்க்கவில்லையா? குலமொன்றேயாகினும் கண்டவுடன் சண்டைசெய்யும் * குக்குரங்களை நோக்கவில்லையா?

ஆகையால் 'நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமால்' என்றே நோக்க விதிக்கும் நம் மதத்தைப் புத்தியினாலும் வாக்கினாலும் அவ்விதமே அநுபவிக்கப் புக்கால், துக்கம் தொலைந்து, மிக்க ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்து, மோக்ஷமும் அநுபவிக்கலாம். ஆனந்தம் சூழ்ந்துவரும் அவ்வறிவை ஆதரிக்கும் அதிகாரிகள் அருமையாகின்றார்களே!

வேறு சிலர், கலியுகத்தில் வர்ண ஸாங்கர்யம் வரப்போகிறதாகப் புராணங்களில் காண்பதால், அதற்கு இதுவே ஸமயமென்று அந்த ஸாங்கர்யத்துக்கு ஸாதகமான இந்த அஸவர்ண விவாஹத்துக்கு நாம் அநுகூலிப்பதுதான் தர்மமாய் நம் மஹர்ஷி

* குக்குரம்.- நாய்.

மனத்தை அநுஸரிக்கு மென்கிறார்கள். நம் புராணங்களில், கலியில் ஸாங்கர்யம் உண்டாகப்போகிறது என்பதோடு, புத்ரர்கள் ஶத்ருவாய்த் தந்தைக்குத் தண்ணீரும் தரமாட்டாரென்றும், பெண்டிர்கள் கண்டோரைக் கணவனாகக் கருதுவார்களென்றும், பணமிருப்பவர்களே பந்துக்களென்றும், அரசரே திருடராய் ஆஶ்ரயிப்போரை அபஹரித்திடுவார்களென்றும், பெண்டிரே புருஷார்த்தமென்றும், இவ்விதமாய்க் கணக்கில்லாத அதர்மத்தின் அபிவ்ருத்தியையும் சொல்லியிருப்பதால், அவைகளையும் தர்மமென்று சட்டதிட்டம் செய்ய நாம் ப்ரயத்நம் செய்யவேண்டாவோ?

பின்னும் சிலர், விதவா விவாஹம் முதலான சில விபரீதங்கள் நம் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களால் தடுக்கப்பட்டிருந்தும், நிற்காமல் நடந்துவருவதால், அதர்மமென்று சொல்லிக்கொண்டே அநுஷ்டிப்பதைவிட, அநுஷ்டிப்பதைத் தர்மமாக ஏற்படுத்துவதே நல்லது என்கிறார்கள். நிலமெல்லாம் ந்யாயஸ்தலமும், ஸேவகர் சூழ்ந்த ஜயிலும் மலிந்திருக்க, அஸத்யமும் வௌர்யமும் அடிக்கடி வ்ருத்தியாவதால் அவைகளையும் ந்யாயமாகக் கருதவேண்டாவோ? ஆகையினால், நம் புராணங்களிற் சொல்லப்படும் புண்ய நாஶகாலங்கள் பிந்தி வரப்போகிறபடியால், இவ்விபரீத விவாஹத்தை விஶேஷமாக வேண்டும் விவேகிகள், தம்வயதுக்கு வரன் வாங்கி வந்தால், அக்காலத்து அழகியதாம் அவ்விவாகத்தில் விருந்துண்டு வாழ்வு பெறலாம். 'உஷ்ட்ராணாம் விவாஹேஷு கீதம் காயந்தி கர்தபா:' என்பதுபோல், அதர்ம்யமாகும் விவாஹத்தில் இவ்வாஸ்திகர்களுக்கன்றோ அன்னமிடவேண்டியது அவஶ்யம்?

சிலர், பரஹிம்ஸை பக்ஷபாதம் இவை ப்ராஹ்மணர்க்குப் பூஷணமென்றும், அவர்கள் ஸௌஹார்த்தம் ஸஹஜ க்ருபை ஸாம்ய புத்தியற்றவர்களென்றும் சொல்லி, இதற்கு உதாஹரணமாக, 'ஸ்ம்ருதி புராணாதிகளைத் தாமே செய்துகொண்டு அவற்றில் வேதியரை மற்றையோர்கள் வணங்குவதே கடமையென்றும், மறையோர்கள் பிறரைப் பூசிக்கக்கூடாதென்றும், தேவாலயங்களில் தெய்வத்தின் பெருமையைத் தாமே புகழ்ந்து தொழப்பெறுவதென்றும், யாவரையும் கரையேற்றும் மறை திறனை ஒரு

நாளும் பிறர் உணரக்கூடாதென்றும், தம் பெருமையையே பேசி மற்றவரைத் தூஷித்து எழுதிவைத்தார்களன்றோ?' என்கிறார்கள். இவர்கட்கு விஷய ஸ்வபாவத்தை விவேகிக்கக் காலமில்லாது, அஸூயா பிசாசத்துக்கு இவர்கள் ஆளானதனாலன்றோ நற்குணமே துர்க்குணமாய்த் தோன்றுகிறது. திருமாறன் முதலான திவ்யபுருடர்களும், திருவள்ளுவர் முதலான தெளிமதியோரும், கவிகுலத்துத் திலகமதாம் கம்பரும், குணக்கூட்டம் குடிகொள்ளும் கூத்தரும், தாங்கள் மொழிந்திட்ட க்ரந்தத்திலும், இந்த ஸ்ம்ருதி புராணங்களில் ப்ராஹ்மண மஹர்ஷிகள் எழுதிவைத்திருப்பதைப்பார்க்கிலும், அதிகமாகவே அருள்புரிந்த சிந்தையுடன் அந்தணரை அந்நியர்கள் அபிமானிக்கவேண்டுமென்றே எழுதினார்களன்றோ? இம்மஹான்களை மதியில்லாரென மொழிவோர் மனம் கூசவேண்டாவோ?

இஃதிருக்க, மாமுனிவர் மறையோர்க்கு மனதாரச் செய்திருக்கும் ஸாதகத்தைச் சற்று கவனிப்போம். புராணங்களின் பலஶ்ருதியில் 'ஶூத்3ர: ஸுக2மவாப்நுயாத்' என்றும், 'வேதா3ஷ்மா ப்3ராஹ்மண: ஸ்யாத்' என்றும், முக்யமாம் ராமாயண பாரதங்களில் புராணங்கேட்கும் புண்யவானான க்ஷத்ரியன் உலகமாளவும், வைஶ்யன் பணக்காரனாகவும், சூத்ரன் மஹானாகி ஸுகமநுபவிக்கவும் சொல்லி, இத்தநவான்களுக்கு விப்ரன் வேதாந்தம் ஓதிவயிறு வளர்க்கவுமன்றோ வரைந்து வைத்தார்கள். இது மாத்ரமா? பிச்சைபுகும் பெருஞ்செல்வம் பிறர்க்குக் கிடையாதென்றும், பசியால் நசித்தாலும் இருமுறையே புசிப்பதென்றும், மனமகிழும் மதுமத்யம் மறையோர்க்குக் கூடாதென்றும், மதிமுகமா மடந்தையரை மறந்திடவே வேணுமென்றும், தம் தலையைப் பிறர் அறுத்தால் பொறுத்திருத்தல் பிறவிக்குணமென்றும், சத்ருவினிடம் ஸ்நேகிதன்போல் ஒற்றுமையே வேண்டுமென்றும், அர்த்தமிலா வித்தையே அநுதினமும் ஸதியமமாய் அப்பஸிக்க வேண்டுமென்றும், உலகமெல்லாம் மழைபொழிய உம்பர்களைத் தொழுதேதிப் பட்டினியாய் நியமமுடன் பண்மளிக்கவே பிறந்ததென்றும்,
அப்ஸரஸ்ஸை அநுபவிக்க ஆசைப்படும் மற்றவர்க்கும் மறையவரே

கர்மமெல்லாம் முறைதவறாமல் செய்வதென்றும், அது தவறில் அருநரகம் மறையோரும் புகவேண்டுமென்றும், கூறைசோற்றுக்கு மேல் ஆசை கூடாதென்றும், அவற்றையும் அடுத்த மாதத்திற்குச் சேர்த்துவைத்த லாகாதென்றும், உலகாளும் உத்யோகம் ஒருநாளும் கூடாதென்றும், அக்பதேசத்துக்கு அடிவைக்கக்கூடாதென்றும் இத்யாதியான வாயால்சொல்ல அரிதான பலவித நிர்ப்பந்தங்களையும் ப்ராஹ்மணர்க்கேயன்றோ முநிவர்கள் மொழிந்திட்டனர்? அதுவுமன்றி 'விஹிதஸ்ய நநுஷ்டாநாந்நிந்திதஸ்ய ஸேவநாத்' என்று தவறினுல் நரகப்ராப்தியையும் விதித்து, 'ப்ராஹ்மணஸ்ய சரீரோऽயம் நோபபோகாய கல்பதே। இஹ க்லேசாய மஹதே ப்ரேத்யாநந்த ஸுகாய ச' என்று ப்ராஹ்மணன் கஷ்டப்படுவதற்கே பிறந்தவனென்றும், இவ்வுலகத்தில் ஸுகாநுபவம் அவனுக்குக் கிடையாதென்றும் விதித்திட்டார்கள். நம் முன்னேர்க்கும் முனிவர்கட்கும் நம்மிடம் பக்ஷபாதம் இவ்விதமன்றோ இறங்கியிருப்பது?

தனக்கில்லாப் பழமும் நிழலும் பிறர்க்கேயாம் மரமேபோல், மறையவரின் தவம் தீநமும், பிறர்க்காகவே இருப்பதை நினைத்து 'ஸஹிஷ்ணுர் ப்ராஹ்மணோ ப்ரவேத்' என்றும், 'ஸர்வஸ்யாஸ்ய ஸர்க்கஸ்ய' என்று மநுவும், 'க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகதோ வித்யா தேவாநாம் பரமம் ஸம்ரக்ஷணாய வை தபஸ்தப்த்வா ஸ்ருஜத் ப்ரஹ்மா ப்ராஹ்மணாந் வேதகுப்தயே' என்று யாஜ்ஞவல்க்யரும் சொன்னுர்கள். இவ்வாறு பெருந்துயரை அநுபவித்து வருந்தி அழும் அந்தணர்கள், கண்ணீர் துடைக்கும் பரிஹாரம்போல் மறையோரை மற்றவர்கள் ஆதரிக்கவேணுமென்றும், அவர்கள் முதன்மையாம் ஜாதியென்றும் ஓலைப்புறத்தில் எழுதிவைத்ததும் மற்றையோர்க்கு ஸஹிக்கவில்லைபோலும்!!

இராப்பகலும் வேலைசெய்து வயிறுவளர்க்க வழியில்லாப் பெயரும் பெருமையும் எதற்கென்னும் வெறுப்பினுலும், நாகரிசர் நமக்

காக வளர்ந்துவரும் அஸூயா பிசாசத்தின் பயத்தினலுமன்றோ சில ப்ராஹ்மணச் சிறுவர்கள், ஜாதிக்குச் சிஹ்நமாம் ஐயங்கார் ஐய ரெனும் அம்சங்களை எடுத்துப் பும்ஸ்த்வ மில்லாமலே 'ஸ்ரீநிவா ஸம் கோபாலம்' என்பது போலவும், சிலர் அதிலும் சிகை தவிர்ந்து 'கோபால் ஸ்ரீநிவாஸ்' என்றும் திருநாமம் வஹித்தார்கள். இதுதானே 'யெநாவதூவமெத ஸாயஂா ஊஸ,யஂஷெ நதஂ ஷ்ர்)தி' என்கிறபடியே சிலர்க்கு அலங்காரமாகிறது. இதுபோலவே, ஜபம், தபம், தீர்த்தயாத்ரை, ஸந்யாஸம், மந்த்ரஸ்நாநம், தேவபூஜை, இவை ஒன்றும் வேண்டாது, உண்டுடுத்துக் கண்டபடி திரிந்தார்க்கும் பயன் ஒன்றே என்று சொல்லும் முனிவர் எந்த ஜாதிக்குப் பக்ஷபாதிகள் என்பதைப் புத்திமான்கள் கவனிப்பார் களாக.

பின்னும் சிலர், ஜாதிபேதம் ருக்வேதத்தில் சொல்லப்பட வில்லையென்றும், மற்றை வேதத்தில் இருந்தாலும் அவ்வேதங்க ளுக்கு ஸ்வதஃ ப்ராமாண்ய மில்லாததனால் அவை அப்ராமாணமென் றும், புருஷஸூக்தாதிகளில் சொல்லப்படுமது அர்த்தவாதமென் றும் சொல்லுகின்றனர். இக்கலியுகத்துக்கு அநுகுணமாய் வ்யாஸ பதம் நிர்வஹிக்க அவதரித்த இம்மஹாத்மாக்களுக்கு, இந்த விஷய த்தை வேதபுருஷனே உபதேசித்திருப்பதால், இது ஸம்சயமில் லாது உலகமுழுவதும் பரவுகின்றது.

காடகத்தில் சொல்லுகிறபடியே, அநந்தமான வேதத்தில் அல்பாம்சமே ப்ரசாரத்தில் இருப்பதால், இவ்வேதங்களிலும் நமக்கு அறியவரிதான அம்சங்களை நம் மஹர்ஷிகள் தபோமஹி மையினல் ஸ்ம்ருதி புராணங்களில் சொல்லியிருக்கின்றனர். இவ் வர்த்தத்தை மநுஸ்ம்ருதி 2-ம் அத்யாயத்தில், 'பஃகூஸ்ஹீ கஸ்) ஹிஜஂஜூா ஜநஂநா வஸிகீதிூகஃ । ஸ ஸமெவூாஹிஹிமெதா வெஷெ ஸவூஜ்ஞாந ஜயொஹிஸஃ' என்று மநு சொல்லியிருக் கிறார். அம்மநு ஸ்ம்ருதியில் ஜாதிபேதத்தை 'ஜஂவவாமெஷா ரஂஞவஜாநாஂ' என்றும் உத்பத்தி ஸித்தமாக விஸ்தரித்திருப் பதை முன்னமே எழுதியிருப்பதுடன், மற்ற ஸ்ம்ருதிகளிலும் பார்க்கலாம். இது விஷயமான விசாரங்கள் வேறு இருப்பதால் இவற்றை விட்டுவிடுகிறோம்.

(இன்னும்வரும்.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீயை நம:

ஸ்ரீமதே ரம்யஜாமாத்ரு மஹாமுநயே நம:

ஹிந்து விவாஹத் திருத்த மசோதா.*

(தொடர்ச்சி)

தத்காலம் நமது தேசத்தில் சரித்ர மெழுதுவோர் பலர், "வேதகால இந்தியா" வென்றும் புராணகால இந்தியா வென்றும் பல விபாகங்களை ஸ்வச்சந்தமாகக் கற்பித்துக்கொண்டு பல விமர்சங்கள் செய்துவருகிறார்கள். ஹிந்துக்களாகிய நாம் மத்ய ஏஷ்யா தேசத்திலிருந்து இந்தியாவில் குடியேறினதாயும், அக்காலத்திலிருந்த ஆர்யர்கள் சிலர் சேர்ந்து, தங்களுடைய சரித்ரத்தைக் காட்டக்கூடிய ருக்வேதத்தை எழுதினார்களென்றும், அதுவே "வேதகால இந்தியா" வென்றும், அக்காலங்களில் நமது தேசத்தில் ஜாதிபேதமில்லை யாகையால் யாவரும் பரஸ்பரம் விவாஹாதி ஸம்பந்தங்களை ஸஹஜமாய்ச் செய்துவந்தார்க ளென்றும், இதற்கு ருக்வேதமே முக்ய ப்ரமாணமா யிருப்பதாகவும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

இவ்விஷயங்களைப்பற்றி, ஹிந்து சரித்ர மெழுதுவதையே தொழிலாகக்கொண்டு ஜீவித்துவரும் ஈ. மார்ஸ்டன் (E. Marsden) என்கிற ஆங்கிலேயர், தமது க்ரந்தத்தில் சொல்லியிருப்பதை நாம் இங்குக் கவனிக்கவேணும். அவர் அக்ரந்தத்தில் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்: "வேதகாலத்தில் ஜாதிபேதமில்லை. அவரவர்களுடைய தொழிலையநுஸரித்தே ஜாதி ஏற்பட்டதாகத் தெரிகிறது. ஒரே குடும்பத்தில் ஒருவன் ப்ராஹ்மணனாகவும், மற்றொருவன் வைஸ்யனாகவும், மற்றுமொருவன் சூத்ரனாகவும் அவரவர்களுடைய தொழிலையநுஸரித்து வ்யவஹரிக்கப்பட்டுவந்தார்கள். இக்

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் பூவிருந்தவல்லியில் நடைபெற்ற எட்டாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில், ஸ்ரீ. உ.ப. அக்நிஹோத்ரம் கோபால தேசிகாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

காரணத்தினுலேயே அக்காலங்களில் ஜாதிக்கலப்பு விவாஹங்கள் ஸஹஜமாய் நடந்துவந்தன. இவ்விஷயங்களுக்கு மேல்காட்டியுள்ள ருக்வேத மந்த்ரம் ப்ரமாணமாய் விளங்குகிறது. அதாவது: “ [illegible] ” * 10 - 4 - 112. ஒரு ரிஷி சொல்லும்போது ‘நான் கவி, அல்லது சில்பியாக இருக்கிறேன்; என்னுடைய பிதா வைத்யர்; தாயார் மாவு அரைக்கும் தொழில் உள்ளவள். நாங்கள் த்ரவ்யம் சேமிப்பதற்காக நாநாவிதத் தொழில் உள்ளவர்களாக இருக்கிறோம்; இவ்வேதத்தின் அர்த்தத்தை ஊன்றிப்பார்த்தால் நாம் கீழ்ச் சொல்லியது நன்ருக விளங்கும்’.

இவ்வாறு மார்ஸ்டன் தமது புஸ்தகத்தில் சொல்லுகிருர். இவருடைய விமர்சந பாண்டித்யத்தைப்பற்றி நாம் ஒன்றும் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஸபையோர்களே அதைப்பற்றி நன்ருக விர்த்தாரணம் செய்யக்கூடியவர்கள். இவருடைய விமர்ஸநத்தை, ப்ரமாண ஸரணர்களான ஆஸ்திக ஹிந்துக்கள் எக்காலத்திலும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. நமது பிள்ளைகள் வேறு வகையின்றி

* “ [illegible] ” [illegible]

இவ்வித சரித்ரக் கதைகளைப் படிக்க நேரிட்டாலும், இவைகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விஷயங்கள் எல்லாம் நமக்கு உபாதேயங்களென்று நம்பி ஏமாந்து போகக்கூடாது. தத்காலம் வழங்கிவரும் சரித்ர புஸ்தகங்களெல்லாம் அநேகமாக நமது மத ரஹஸ்யங்களை எவ்விதத்திலும் அறியச் சக்தியற்றவர்களும், நம்முடன் நல்ல பழக்கமற்றவர்களுமான விஜாதியர்களால் கேவல ஜீவிகைக்காகமட்டும் எழுதப்பட்டனவேயன்றி, இவைகள் நமது நாகரிகமேன்மைகளை வெளியிடக்கூடியவைபல்லவென்று தேசமெங்கும் பல மஹா புத்திமான்கள் வெளியிட்டுச் சொல்லிவருவதையும் நாம் இங்கு மறந்துபோகக்கூடாது. நமது வேதங்கள் அநாதிகளென்றும், அவைகளுக்குக் கர்த்தா ஒருவருமில்லையென்றும் பலவித ப்ரமாண யுக்திகளைக்கொண்டு நம் முன்னோர்கள் அநேக ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னாலேயே ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்கள். அதன் விவரங்களை நாம் இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கப்போவதில்லை. இப்படியிருக்க, வேதங்கள் யாரோ சிலரால் ஒருகாலத்தில் எழுதப்பட்டனவென்று இவர்கள் எந்த யோகத்ருஷ்டியால் கண்டுபிடித்தார்களோ தெரியவில்லை. தவிர, வேதங்களில் ஜாதிபேதங்கள் சொல்லப்படவில்லையென்றும், அவரவர்களுடைய தொழில்களை அநுஸரித்தே ஜாதியும் ஏற்படுகிறதென்றும் சொல்லுவது வெறும் பிதற்றலேயாகும். இவைகளைப்பற்றிப் பலவிடங்களில் பலரால் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விஸ்தரபயத்தால் அவைகளை நாம் மீண்டும் இங்கும் ப்ரஸ்தாவிக்கப்போவதில்லை.

இனி சரித்ர நிபுணர் கூறிய ருக்வேத மந்த்ரத்தைப் பார்ப்போம். தன்னுடைய கக்ஷிக்கு எவ்விதத்திலும் ஸாதகமற்றதான ஷை மந்த்ரத்தைத் தனக்கு ஸாதகம்போல் அவர் காட்டியிருப்பதிலிருந்து அவருடைய விமர்சு சக்தியே இப்படித் தாறுமாறாகத்தான் இருக்குமென்றே நாம் ஊஹிக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஷை மந்த்ரமானது ஓர் அஹீநயாகத்தில் ஸோமரஸத்தைப் பிழியும் ஸமயத்தில் யஜமானனால் உபயோகிக்கப்படவேண்டியது. ஸோமலதையைப் பார்த்து யஜமானன் ஸ்தோத்ரம் செய்யும்போது "என் குடும்பத்திலுள்ளவர்கள் எல்லோரும் எப்போதும் யஜ்ஞத்திற்கு வேண்டிய கைங்கர்யங்களைச் செய்வதிலேயே ஈடுபட்டவர்களென்றும், எங்களிடத்தில் தயையால் நீர் ஸோமரஸமாக ஸ்ரவிக்க வேணு"மென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச் சொல்லும்போது

“நான் யஜ்ஞத்திற்கு வேண்டிய ஸ்தோத்ர சஸ்த்ராதி மந்த்ரங்களைச் சொல்லுகிற காரு (கவி) வென்றும், எனது பிதா யஜ்ஞத்தில் மந்த்ர தந்த்ர லோபமில்லாமல் பாதுகாத்துவருகிற வைத்யன்போன்ற ‘ஸஹா’ என்கிற ‘ஜைவிக்’ என்றும், எனது தாயார் யஜ்ஞத்திற்கு வேண்டிய புரோடாஶாதிகளுக்காக மாவு அரைத்துக்கொடுத்து உபகரிப்பவளென்றும், ஆகவே குடும்பத்தில் எல்லாரும் தனித்தனியான கைங்கர்யங்களினால் யஜ்ஞத்திற்கு ஶுஶ்ரூஷை செய்கிறவர்களென்றும் குறிப்பிட்டிக்கிறானே யல்லது, தங்களது குடும்பத்தில் ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு தொழில் செய்கிறவர்களென்று சொல்லவரவில்லை. ஆகையால் கீழ்ச் சொல்லியபடி அர்த்தம் செய்யாமல், சரித்ர நிபுணர் சொல்லும் அர்த்தத்தை அங்கீகரிக்கமுடியாதென்றும், அங்கீகரித்தால் முன்பின் விரோதம் பலமாக ஏற்படுமென்பதையும், பரம்பரையாக ஆர்ய ஸந்ததியில் பிறந்தவன் அறியமுடியுமேயன்றி அநார்யர்களுக்கு ஒருகாலத்திலும் அறியக்கூடாதது. ஆகையால், இந்த மந்த்ரத்தைக்கொண்டு வேதகாலத்தில் ஜாதிபேதமில்லையென்று ஸாதித்துவிடப் பார்ப்பது மிகவும் பரிஹஸிக்கத்தகுந்ததே.

இனி வேதகாலத்தில் விஜாதீய விவாஹங்கள் ஸஹஜமாயிருந்தன வென்று சரித்ரநிபுணர் ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறார்கள். இங்கு வேதகாலமென்கிற காலவிசேஷத்தை நாம் ஒப்புக்கொள்ளமுடியாதாயினும், கலியுகத்திற்கு முந்திய யுகங்களில் இவ்வாசாரம் ஒரு மாதிரியாக சாஸ்த்ரங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தன வென்பதை நாம் மறுக்கவில்லை. ஆயினும் யுகாந்தரங்களில் ஜாதிக்கலப்பு விவாஹம் எவ்வளவுதூரம் மதிக்கப்பட்டுவந்த தென்பதையும், இன்னும் சில விஷயங்களையும் பின்னால் சொல்வோம். ஆகையால் கீழ்ச்சொல்லிய சரித்ர புஸ்தகத்தைக்கொண்டு நமது சாஸ்த்ரங்களை மாற்றிவிடப் பார்ப்பதும், அதன் பலத்தைக்கொண்டு ப்ரக்ருத மசோதாவைத் தாங்கிப் பேசுவதும் முடியாத காரியமே.

நமது ஶாஸ்த்ரங்களில் விவாஹயோக்யையான ஸ்த்ரீயை நிர்ணயிக்கும்போது, ருஷிகள் பல தத்வங்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இதில் வஸிஷ்டர் சொல்லியிருக்கும் விஷயத்தை நாம் கவனிப்போம்: குலகௌரவத்தால் குதிரை மாடு முதலியவைகளைக்கூட ‘இது நல்ல ஜாதிக் குதிரை, இது நல்ல ஜாதி மாடு’

என்று ஜநங்கள் கௌரவிக்கிறார்கள்; ஆகையால் மனிதனும் நல்ல ஜாதியில பிறந்த கந்நிகையையே விவாஹிக்க வேணுமென்று ‘குலாவத்யா மஹாபாபோ ஜாரஸ் ஸ்த்ரீணாம் ஹ்ரியதே ஹி’ என்பதால் அவர் ஸூசிப்பித்தார். இதன் உண்மையை நாம் நன்றாகப் பராமர்ஶிக்கவேணும். பொதுவாக உலகத்தில் உண்டாகிற ஸ்தாவர ஜங்கம ப்ராணிகள் எல்லாம் பீஜ க்ஷேத்ரம் இவ்விரண்டினுடைய யோக்யதையை அநுஸரித்தே உண்டாகின்றனவாயினும், ‘விஶிஷ்டம் குத்ரசித் பீஜம் ஸ்த்ரீயோநிஸ்த்வேவ குத்ரசித். உபயம் து ஸமம் யத்ர ஸா ப்ரஸூதி: ப்ரஶஸ்யதே’ என்று மநு சொல்லியபடி சில இடங்களில் பீஜத்தின் யோக்யதையே ப்ரதாநமாயிருக்கக் காண்கிறோம். சில இடங்களில் க்ஷேத்ரத்தின் யோக்யதையும், சில இடங்களில் இவ்விரண்டு குணங்களின் சேர்க்கையால் விலக்ஷணமான குணமும் ப்ரகாசிக்கிறது. ஆனால் பீஜம் க்ஷேத்ரம் ஆகிய இரண்டும், எங்கு ஸமாந குணமுள்ளதாகக் காணப்படுகிறதோ, அதன் ஸந்ததியே விஶேஷமாக ஶ்லாகிக்கக்கூடியதென்று மநுவின் அபிப்ராயமாகும். இதற்குக் குதிரை முதலியவைகளை த்ருஷ்டாந்தமாக வஸிஷ்டர் குறிப்பிட்டார்.

நல்ல ஜாதிக் குதிரையினால், தனக்கு ஸமாநகுணமுள்ள குதிரையினிடம் உண்டுபண்ணப்படுகிற ஸந்ததியே இப்போது எவராலும் ஶ்லாகிக்கப்படுகிறது. அல்லாமல், நல்ல அஶ்வத்திற்குக் கர்த்தபத்தினிடம் உண்டாகும் ப்ராணியானது, தனது பித்ரு பீஜஶக்தியைக்கொண்டு நல்ல அஶ்வமென்றாவது, அல்லது மாத்ரு குணத்தை யநுஸரித்துக் கழுதையென்றாவது வ்யவஹரிக்கப்படாமல், [‘அஶ்வதரம்’] கோவேறுகழுதை யென்றதோர் புதிய ஜாதியாகவே தனித்து நிற்கிறது. குதிரைகளுக்குள்ளேயே துருஷ்கதேசத்திய அஶ்வங்களுக்கும் இந்திய தேஶத்துக் குதிரைகளுக்கும் உண்டாகும் ஸந்ததியானது, துருஷ்கதேசத்து அஶ்வத்தையாவது இந்திய தேசத்து அஶ்வத்தையாவது அநுஸரித்திராமல் வேறு ஜாதியாகவே காணப்படுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். இம்மாதிரி பேதங்கள் மனிதர்களிடத்திலும் ஸஹஜமாக உண்டாகக்கூடியதே. யூரேஷ்யர் என்று சொல்லப்படும் ஜாதி

யார், பிதாவினுடைய ஜாதி குணங்களையாவது, மாதாவினுடைய ஜாதி குணங்களையாவது அநுஸரிக்காமல், வேறு ஜாதியராகவே தனித்து நிற்கிறார்கள். இவர்களை இப்போது எந்த ஜாதியில் சேர்த்து வ்யவஹரிப்பது? அநேகமாக எல்லாவித குணகர்மங்களாலும் இவர்கள் ஐரோப்பியர்களையாவது இந்தியர்களையாவது அநுஸரித்திருக்கவில்லை யாகையால், அவர்கள் இரண்டிலும் சேராமல் கலப்பு ஜாதியராகவே வாழ்ந்துவருகிறார்கள். ஜாதி பேதங்களைப் பாராட்டுவதில்லை யென்கிற ஐரோப்பியர், இவர்களை வேறு ஜாதியராகப் பாவிக்காமலிருக்கிறார்களா வென்பதையும் இங்குக் கவனிக்கவேணும். இவ்விஷயங்களைப்பற்றி 1892-ம் வருஷத்தில் இங்க்லாந்தும் ஜபானும் ஏன் விவாஹ ஸம்பந்தத்தைச் செய்துகொள்ளக் கூடாதென்று ஜபானிய அதிகாரியொருவரால் கேட்கப்பட்ட ப்ரஸித்திபெற்ற விஜ்ஞாந ஶாஸ்த்ரியான 'ஹர்பர்ட் ஸ்பென்ஸர்' என்கிற மேல்நாட்டு வித்வான், கீழ்ச் சொல்லிய யுக்திகளையும் இன்னும் பல காரணங்களைக்கொண்டும், "விஜாதீய விவாஹம் ஒரு தேஶத்திற்குப் பெரிய பல தீங்குகளையுண்டாக்கு மென்றும், இவ்வித விவாஹங்களால் உண்டாகும் ப்ரஜைகள் கீழ்ப்பட்டனவாயும் துர்ப்பலங்களாயும் செல்வாக்கு அற்றவையாயும் இருக்குமென்றும், இம்மாதிரியான ஸம்பந்தத்தின் பலனாகவே இந்தியாவில் யூரேஷ்யர்கள் என்கிற ஜாதியரும் அமெரிக்காவில் ஓர்வித ஜாதியரும் ஐரோப்பியரைவிடத் தாழ்ந்த நிலைமையில் இருப்பதாகவும் விஸ்தாரமாகப் பதில் எழுதியிருக்கிறார். இக்காரணங்களைக்கொண்டே இன்றுவரையிலும் ஜப்பானும் இங்க்லாந்தும் யௌந ஸம்பந்தத்தைச் செய்துகொள்ள முற்படவில்லை. இப்படியிருக்க, நமது தேஶத்தில் இம்மாதிரி விஜாதீய விவாஹங்களால் உண்டாகக்கூடிய தீமைகள் எவை யென்பதை ஒவ்வொருவரும் ஆலோசித்துப் பார்க்கவேணும். ஸ்ரீமான் பேடல் போன்ற திருத்தக்காரர்கள், இம்மாதிரி விவாஹங்களால் ஜாதிபேதம் நீங்கிவிடுமென்று நினைத்ததுபோக, 'விநாயகம் ப்ரகுர்வாணோ ரசயாமாஸ வாநரம்' [பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தது] என்பதுபோல், கீழ்ச்சொன்ன மாதிரி கணக்கற்ற ஸங்கர ஜாதியார் இந்தியாவில் நிறைந்து ஜாதபேதம் வ்ருத்தியாகவேகூடும். சிலர், யுகாந்தரங்களில் விஜாதீய விவாஹம் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்ததாகவே ஸ்ம்ருதி புராணாதிகளால் தெரிய

வருகிறபடியால், இப்போதும் அம்மாதிரி ஏன் செய்யக்கூடா தென்று ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள். யுகாந்தரங்களில் விஜாதீய விவாஹங்கள் ஒருமாதிரியாக நடந்துவந்தனவென்பதை யாவரும் மறுக்க முடியாது. ஆயினும் யுகாந்தரங்களில் இவ்வித விவாஹங்கள் எவ்வளவு தூரம் கௌரவிக்கப்பட்டு வந்தன வென்பதையும், இதனால் உண்டான ஸந்ததிகள் எந்த நிலைமையில் வைக்கப்பட்டிருந்தார்களென்பதையும் முக்யமாய் நாம் கவனிக்கவேண்டும். விவாஹமானது, 'ரதிபுத்ரதர்மார்த்தத்வேந த்ரிவிதஃ' என்று விஜ்ஞாநேஸ்வரர் சொல்லியதுபோல் பரிசுத்தமான ஸந்ததியையும், தர்மங்களை அநுஷ்டிக்கவேண்டியதற்காகவும், கேவல காமத்திற்காகவும், ஆகமூன்று விதமாயிருக்கின்றது. அவற்றில் முதலாவதாகச் சொல்லப்பட்ட இரண்டுவித விவாஹங்களையே நமது சாஸ்த்ரங்கள் விசேஷமாக அங்கீகரித்திருக்கின்றன. தர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதற்காகவும் ஸந்தானத்திற்காகவும் செய்துகொள்ளப்படும் விவாஹமானது, அவரவர்களுக்குரிய ஜாதியில்மட்டும் செய்யப்பட வேண்டுமே யல்லது, வேறு ஜாதியில் செய்துகொள்ளக் கூடாதென்பதே ருஷிகளின் அபிப்ராயம். இப்படி ஸமாநஜாதியில் செய்யப்படுகிற விவாஹத்திலுண்டான ஸந்ததிகளுக்கே பிதாவினுடைய ஜாதி கிடைக்குமென்று 'ஸர்வவர்ணேஷு துல்யாஸு பத்நீஷ்வக்ஷதயோநிஷு । ஆநுலோம்யேந ஸம்பூதா ஜாத்யா ஜ்ஞேயாஸ்த ஏவ தே ।' என்றும், 'ஸவர்ணேப்ய: ஸவர்ணாஸு ஜாயந்தே ஹி ஸஜாதய: । அநிந்த்யேஷு விவாஹேஷு புத்ரா: ஸந்தாநவர்த்தநா:' என்றும், 'ப்ராஹ்மண்யாம் ப்ராஹ்மணாஜ்ஜாதஸ் ஸம்ஸ்க்ருதோ ப்ராஹ்மணோ பவேத்' என்றும் மநுயாஜ்ஞவல்க்யாதிகள் அபிப்ராய பேதமின்றித் தீர்மானித்து விட்டார்கள். இதனால், ப்ராஹ்மணர் முதலியவர்கள் அந்தந்த ஜாதி ஸந்தாநங்கள் வேண்டுமென்று விரும்பினால், அந்தந்த ஜாதி ஸ்த்ரீகளையே விவாஹம்செய்து கொண்டால்தான் அது கிடைக்குமென்றும், இதற்கு மாறாகவிருந்தால் அந்த ஜாதி உண்டாகாதென்றும் நிஶ்சயித்தனர். இதுபோல் தர்மாநுஷ்டாநங்களுக்காகச் செய்யப்படும் விவாஹத்திற்கும் ஸமாநஜாதி ஸ்த்ரீகள்தாம் தகுந்தவர்களென்றும், இதர ஜாதி ஸ்த்ரீகளுடன் தர்மங்களை அநுஷ்

டிக்கக்கூடாதென்றும், '[illegible]' என்றும், '𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌸𑍁 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌸𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌸𑌹𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀' என்றும், '[illegible]' என்றும் சொல்லித் தடுத்துவிட்டார்கள். இதனுல் ப்ராஹ்மணுதிகள் அவஶ்யம் செய்யவேண்டியதாக விதிக்கப்பட்டுள்ள யஜ்ஞாதி தர்மகார்யங்களிலும், வேற்றுஜாதி ஸ்த்ரீகள் யோக்யதை யற்றவர்க ளாகையால் இதிலும் அவர்களை விலக்கிவிட்டார்கள். இந்த ஶாஸ்த்ரவிதிகளை மீறி யுகாந்தரங்களில் அநுஷ்டாநமிருந்ததாக ஒருவரும் சொல்லமுடியாது. இனி, காமத்திற்காகச் செய்யப்பட்ட விவாஹங்களில் மட்டுமே விஜாதிய விவாஹம் நிந்தையை முன்னிட்டு அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் அது, ப்ராக்ருத மசோதாவைத் தாங்கிப் பேசுகிறவர்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் ஸாதகமாயிருக்கு மென்பதை நிரூபித்துப் பார்க்கவேணும். மநுவானவர், '𑌸𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌽𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌦𑌾𑌰𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 । 𑌕𑌾𑌮𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌮𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌶𑍋𑌽𑌵𑌰𑌾𑌃 ॥ 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍇 । 𑌤𑍇 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾 𑌚𑍈𑌵 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌾𑌗𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌃 ॥' என்று ஆரம்பித்து, த்விஜாதிகளென்று சொல்லப்படுகிற ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஶ்யஜாதிகள் மூன்றுபேர்களும் தம்தம் ஜாதியில்தான் விவாஹம் செய்துகொள்ளவேணுமென்று விதித்துவிட்டு, கேவலம் காமத்தில் ஈடுபட்டு இரண்டாவது விவாஹத்திற்கு ப்ரவ்ருத்தித்தவர்களுக்கு ஓர் வழியும்சொன்னுர். அதாவது, ப்ராஹ்மணன் தனக்குக் கீழுள்ள மூன்று ஜாதிகளிலும், க்ஷத்ரியன் இரண்டு ஜாதிகளிலும், வைஶ்யன் ஒன்றிலும் விவாஹம் செய்துகொள்ளலாமென்று அநுமதித்தார். இம்மாதிரி, காமார்த்தமான விவாஹத்தால் ப்ராஹ்மணனுக்கு க்ஷத்ரிய ஸ்த்ரீயினிடமும், க்ஷத்ரியனுக்கு வைஶ்ய ஸத்ரீயினிடமும், வைஶ்யனுக்கு ஶூத்ர ஸ்த்ரீயினிடமும் பிறக்கும் ஸந்தாநங்கள் தங்கள் பித்ருஜாதிக்குக் கீழ்ப்பட்டனவாயும், மாத்ருஜாதிக்குச் சிறிது மேம்பட்டதானதோர் புதியஜாதியில் [illegible]

யாம் விஸூத்ரியாம் ।’ என்பதால் கீழ்ச்சொல்லியவர்களை க்ரமமாக மூர்த்தாவஸிக்தன், மாஹிஷ்யன், கரணன் என்கிற ஜாதிப்பெயரால் அழைக்கப்பட வேணுமென்று சொல்லுகிருர். ஆனல் இம்மூன்று ஜாதிகளுக்கும் பிதாவினுடைய ஜாதியாலேயே வ்யவஹார மேற் படலாமென்று ‘ஸ்த்ரீஷ்வனந்தரஜாதாஸு த்விஜைருத்பாதிதான் ஸுதான் । ஸத்ருஶானேவ தானாஹு: மாத்ருதோஷவிகர்ஹிதான்’ என்பதால் சொல்லியிருப்பதுபோல் தோன்றினலும், இந்த ஶ்லோகத்தின் வாஸ்தவார்த்தத்தை வ்யாக்யாதா ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கிருர். அதாவது, ‘வித்ரஸஶ்ரூஶ ஹ்ஹ ணாசோதஜாதஸ்தத்ருஷா: । வித்ரஜாதிதோ நிக்ருஷ்டா: ஜ்ஞேயா:’ என்பதால் அவர்கள் வேறு ஜாதியரென்றே ஸித்தாந்தம் செய்தார். இதுபோல், ப்ராஹ்மணன் க்ஷத்ரிய ஸ்த்ரீயை விட்டு வைஶ்ய ஸ்த்ரீயினிடம் உண்டுபண்ணும் ப்ரஜையை அம்பஷ்டனென்றும், க்ஷத்ரியனல் ஶூத்ர ஸ்த்ரீயினிடம் பிறந்தவனை உக்ரன் என்றும், ப்ராஹ்மணனுக்கு ஶூத்ர ஸ்த்ரீயினிடம் பிறந்தவனை நிஷாதனென்றும், ஜாதிப்பெயரால் வ்யவஹரிக்கும்படி நியமித்திருக்கிருர்கள். ஆகவே ஏற்கெனவே சொல்லிய மூன்று ஜாதிகளும், இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்ட அம்பஷ்டன் உக்ரன் நிஷாதன் என்கிற மூன்று ஜாதிகளும், சேர்ந்து ஆறுபேர்கள் அநுலோம ஜாதிகளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிருர்கள். இந்த அநுலோம ஜாதியர் அறுவரும் வெவ்வேறு ஜாதி தொழில் இவைகளுடன் கீழ்ச்சொல்லிய யூரேஷியர்களைப்போலிருந்து வந்தவர்கள். ஆனல், இங்கு மநு, முதலில் ப்ராஹ்மணன் ஶூத்ர ஸ்த்ரீயையும் காமார்த்தமாக விவாஹம் செய்து கொள்ளலாமென்று சொன்னராயினும், பிறகு தனது ஸித்தாந்தத்தை முடிவாகச் சொல்லும்போது, ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியர் இருவரும் எவ்வித ஆபத்காலமாயிருந்தாலும் ஶூத்ரஸ்த்ரீயை பார்யையாகக் கொள்ளக்கூடாதென்றும், இன்னும் அதிலுள்ள தோஷங்களையும், “ந ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியயோராபத்யபி ஹி திஷ்டதோ: । கஸ்மிம்ஶ்சிதபி வ்ருத்தாந்தே ஶூத்ரா பார்யோபதிஶ்யதே । ஹீநஜாதி

ஸ்த்ரியம் மோஹாதுத்வஹந்தோ த்விஜாதய:। குலாந்யேவ நயந்த்யாசு ஸஸந்தாநாநி சூத்ரதாம்। சூத்ராம் சயநமாரோப்ய ப்ராஹ்மணோ யாத்யதோகதிம்। ஜநயித்வா ஸுதம் தஸ்யாம் ப்ராஹ்மண்யாதேவ ஹீயதே। வ்ருஷலீபேநபீதஸ்ய நிச்வாஸோபஹதஸ்ய ச। தஸ்யாம் சைவ ப்ரஸூதஸ்ய நிஷ்க்ருதிர் ந விதீயதே॥' என்பதால் எடுத்து விளக்கினர். அதாவது: ப்ராஹ்மணர், க்ஷத்ரியர்கள், ஸந்தாநம், தர்மங்கள் இவைகளை யுத்தேசித்து சூத்ர ஜாதி ஸ்த்ரீகளை விவஹிக்கக் கூடாதென்றும், அப்படிச் செய்கிறவர்கள் தங்களது குலங்களையும் ஸந்தாநங்களையும் தாழ்ந்த நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்து அவர்களும் பதிதர்களாக ஆகிவிடுகிறதாயும் சொன்னர். யாஜ்ஞவல்க்யர் இதைப் சொல்லும்போது ஓர் காரணத்தையும் குறிப்பிட்டார். 'யதுச்யதே த்விஜாதீநாம் சூத்ராத்தாரோபஸங்க்ரஹ:। நைதந்மம மதம் யஸ்மாத் தத்ராயம் ஜாயதே ஸ்வயம்॥' என்ருர். அதாவது, 'சூத்ரஜாதி ஸ்த்ரீகளை ப்ராஹ்மணர்கள் விவாஹம் செய்துகொள்வதென்பது என்னுடைய மதமில்லை. ஏனென்ருல் - அந்த ப்ராஹ்மணனே சூத்ர ஸ்த்ரீயின் கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசித்து ஸந்தாநமாக வெளிப்படுகிருன்' என்ருர். அதாவது, 'சுக்ரசோணிதஸம்பவ: மாதாபித்ருநிமித்தக:' என்று வஸிஷ்டாதிகள் சொல்லியதுபோல், ப்ரஜோத்பத்திக்கு முக்ய ஹேதுவாயிருப்பது சுக்லமேயாகும். இந்த சுக்லத்திலேயே அந்தந்த மனிதர்களுடைய ஜாதி, குணம், ரூபம், சேஷ்டை முதலிய எல்லாவித குணங்களும் கர்ப்பத்திற்கு உண்டாகி ஸந்ததிகள் உண்டாவதைப் பார்க்கிருேம். ப்ரஜோத்பத்தி ஸாதநமான சுக்ரமானது, மனிதனுடைய ஒவ்வொரு அங்கங்களிலிருந்தும் வெளிப்பட்டு ஒன்ருகியே அந்த சக்தியை அடைகிறது. ஆகையால்தான் மனிதன், நகம் முதல் சிகை வரையில் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் மாதாவையோ பிதாவையோ அநுஸரித்திருப்பதைப் பார்த்து வருகிருேம். ஆகையால் சுக்ர ரூபமாக மனதே கர்ப்பாசயத்தில் ப்ரவேசித்து வெளிப்படுகிறதாகவே

ரிஷிகள் நிர்ணயித்தார்கள். இவ்வித அபிப்ராயங்களை வெளி யிடக்கூடிய மந்த்ரமொன்று, ஜாதகர்ம ப்ரகரணத்தில் படிக்கப் பட்டிருக்கிறதையும் இங்குக் குறிப்பிடலாம். அதாவது, '[illegible]', '[illegible]' என்பதே. குமாரனைப் பார்த்துப் பிதா சொல்லும்போது, 'நீ என்னுடைய ஒவ்வொரு அங்கங்களிலிருந்தும் ஹ்ருதயத் திலிருந்தும் வெளிப்படுகிறாய்; ஆகையால் பிள்ளை யென்கிற பெயருடனிருக்கிற நீ, எனது ஆத்மாவே' என்றது. இவ்வித அபிப்ராயத்தைக் கொண்டுதான், '[illegible]' என்கிற [illegible]தியும் விளக்கிச் சொல் லிற்று. பதியே கர்ப்பரூபமாக பார்யையிடம் ப்ரவேசித்துப் பத்தாவது மாதத்தில் வெளிப்படுகிறான். ஆகையாலேயே பார் யையை 'ஜாயா' என்று சொல்லுகிறார்கள். இவ்வர்த்தத் தையே மநுவும், '[illegible]' என்று ஸ்மரித்தார். இதனால் சூத்ர ஸ்த்ரீயை விவா ஹித்த ப்ராஹமணன், சுக்ரத்தின் வழியாக அவளுடைய கர்ப்பா சயத்தில் ப்ரவேசித்து வெளிப்படுகிறதாக ஏற்படுகிறபடியால், அந்த விவாஹம் கூடாதென்பது யாஜ்ஞவல்க்யருடைய மதம். ஆகையாலேதான் அவர் '[illegible]' என்று சொன்னார். இதுபோல் வஸிஷ்டரும் '[illegible]' என்கிற ஸூத்ரங்களால் ஸூத் ர விவாஹத்தை நிஷேதித்துவிட்டு, இதனால் குலம் தாழ்ந்த நிலைக்கு வருவதுடன், பரலோகத்திலும் தோஷமிருப்பதைக் குறிப் பிட்டார். இதுபோல் ஸங்கரரும், '[illegible]

வியீயதே।' என்று ஶூத்ரா விவாஹத்தை நிஷேதித்தார். வ்யாஸரும், 'ந ஶூத்ராம் த்விஜ꞉ குர்வீத' என்ருர். இம்மாதிரி ரிஷிகள் அனைவரும் ஏகமதிகளாயிருந்து, யுகாந்தரங்களில் கூட சூத்ரா விவாஹத்தைக் கண்டிப்பாக நிஷேதித்துவிட்டார்கள். இவ்வளவு தூரம் நாம் நிரூபித்து வந்தது எதற்காகவென்ருல், யுகாந்தரங்களில் விஜாதீய விவாஹம் நடந்து வந்தாலும், அவை ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஶ்யர் என்கிற மூன்று ஜாதிகளுள் மட்டும் நடந்தனவென்றும், இவ் விவாஹங்களும் தர்மாநுஷ்டானங்களுக்கும் நல்ல ஸந்ததிக்கும் உபயோகப்படாமல் கேவலம் காம வெறியைத் தொலைக்கமட்டும் ஏற்பட்டதென்றும், இதிலிருந்து உண்டான ஜாதிகள் வெகு கீழ்ப்பட்டவர்களாகவே இருந்து வந்தார்களென்றும், ப்ராஹ்மணன் ஶூத்ர ஸ்த்ரீயை எக்காரணத்தைக்கொண்டும் யுகாந்தரங்களில்கூட விவாஹிக்கக்கூடாதென்றும் எடுத்துக் காட்டுவதற்காகவே. ஆகையால் யுகாந்தரங்களில் இவ்வாசாரம் இருந்ததென்று சாக்குச் சொல்லி இதை ஆதரிப்பவர்கள் கீழ்ச் சொல்லிய விஷயங்களைக் கவனிக்கவேணும்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ꞉

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

				ரூ.	அ.	ப.
6. ஆர்யாப்யுதயம்.						
ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபாசாரியர்	...	...	...	0	2	8
7. வேதாந்ததீபிகை ஸம்புடம்	III	...	...	1	0	0
Do	V	...	...	1	0	0
Do	VI	...	...	1	0	0
Do	VII	...	...	1	8	0
Do	VIII	...	...	3	0	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ[illegible] நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ந்யாய பரிசுத்தி.*

(தொடர்ச்சி.)

ஸாங்க்ய தர்ஶநத்திற்குப் பிறகு யோகதர்ஶநம் பிறந்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுது காணப்படும் பதஞ்ஜலிக்ருத ஸூத்ரங்களைத்தான் யோக தர்ஶநம் என்று வழங்கிவருகிறார்கள். 'ஹிரண்யகர்ப்போ யோகஸ்ய வக்தா' எனும் மஹாபாரத வசநப்படி ஹைரண்ய கர்ப்ப ஸூத்ரங்கள் ஆதியிலிருந்து காலக்ரமத்தில் மறைந்துபோயிருக்கவேண்டுமென்றும் சிலர் நினைக்கிறார்கள். இதன் பின்னர், கணாத மஹர்ஷிக்ருதமான வைஶேஷிக தர்ஶநம் என்னும் பத்து அத்யாயமும் இருபது ஆஹ்நிகமும் உள்ள ஸூத்ரங்கள் ஆவிர்ப்பவித்தன. காணாத தர்ஶநத்திற்கு ஸமாந தந்த்ரமாய், காணாத ஸித்தாந்த விவரண ப்ராயமான ந்யாயதர்ஶநம் அக்ஷபாதரெனும் கௌதம மஹர்ஷியால் பின்பு செய்யப்பட்டது. இதற்குப்பின்புதான் ஜைமினீயம் எனும் மீமாம்ஸா தர்ஶநம் வேதத்தின் பூர்வபாகத்திற்கு வ்யாக்யாந ரூபமாய் அவதரித்தது. எல்லாத்தர்ஶநங்களுக்கும் பின்புதான் ஸர்வ தர்ஶந ஶிரோமணியாய் வேதத்தின் உத்தரபாக விவரணமான வேதாந்த தர்ஶநம் ஆவிர்ப்பவித்திருக்கிறது. வேதாந்த தர்ஶநம் எனும் வ்யாஸ ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் இதர ஸகல தர்ஶநங்களும் கண்டிக்கப்பட்டிருப்பதே இதனுடைய அந்திமாவதாரத்திற்குத் தகுந்த ஸாக்ஷி மற்ற தர்ஶநங்களுக்குள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆவிர்ப்பாவ காலத்திற்

---

* இது, சென்ற மார்கழிமீ ல் பூவிருந்தவல்லியில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் எட்டாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில், படிக்கும்பொருட்டு ஸ்ரீ. உப. அபிநவபட்ட பாணராயம்பேட்டை க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதியனுப்பப்பட்ட உபந்யாஸம்.

குள்ள விப்கர்ஷத்தைவிட மிகவும் ஸ்வல்பமான விப்ரகர்ஷமே பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளுக்குள் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லுகின்றூர்கள். வேறு சிலர், ந்யாயதர்ஶநம், வைஶேஷிக தர்ஶநம், யோகதர்ஶநம், ஸாங்க்ய தர்ஶநம், மீமாம்ஸா தர்ஶநம், வேதாந்த தர்ஶநம் என்னும் க்ரமத்தை ஆதரிக்கின்றூர்கள். இவர்கள் சொல்லும் காரணங்களாவன :—

நாஸ்திகர்களான குதார்க்கிகர்களால் வேதமார்க்கமும் வைதிகஸித்தாந்தமும் சிரிமுந்து நிற்க, அவர்களை யுக்தி ஜாலத்தாலேயே நிராகரிக்க கௌதம மஹர்ஷியால் யுக்தி ப்ரதாநமான ந்யாய ஶாஸ்த்ரம் நிர்மிக்கப்பட்டது. பிறகு கௌதமர் சொன்னவைகளில் சில ப்ரமாணங்களையும் ப்ரமேயங்களையும் ஸம்மதிக்காமல் கணுதர் வைஶேஷிக தர்ஶநத்தை எழுதினர். இவர்கள் இரண்டு பேரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கும் நிமித்தேஶ்வர வாதத்தையே தானும் அங்கிகரித்துப் பதஞ்ஜலி யோகதர்ஶநத்தை வெளியிட்டார். யோகதர்ஶநத்திலுள்ள பல விஷயங்களையும் ஒப்புக்கொண்டும், ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகத்தை மாத்ரம் அதிகமாகச் சொல்லியும், ஈஶ்வரன் விஷயத்தில் ஔதாஸீந்யத்தை வஹித்தும், கபிலரால் ஸாங்க்ய தர்ஶநம் வெளியிடப்பட்டது. பின்பு பூர்வபாக வ்யாக்நமான மீமாம்ஸா தர்ஶநமும், உத்தரகாண்ட விவரணமாயும் இதர மதங்களை ஆங்காங்கு கண்டிப்பதுமான வேதாந்த தர்ஶநமும் அவதரித்தன. ஸூத்ரங்களின் விஷய பர்யாலோசனையிலும் இந்த க்ரமம் தான் ஏற்படும்.

மேலே சொன்ன அபிப்ராயங்களில், ஔசித்யாநௌசித்ய விசாரம் செய்வது ப்ரக்ருதத்திற்கு அத்யந்தோபயோகியல்லாமையால் அதை விட்டுவிடுகிறேன். ஆனால் காணாத கௌதமீயங்களில் பௌர்வாபர்ய விசாரம் பண்ணவேண்டியது அநேக ப்ரகாரேண உபயுக்தமாகையால் அதைச் சிறிது விசாரிப்போம். இந்த இரண்டு தர்ஶநங்களும் ஸமாந தந்த்ரங்கள் என்பது நிர்விவாதமான விஷயம். காணாத தர்ஶநத்தில் க்ரந்தகர்த்தாக்கள், காணாத ஸூத்ரத்திற் காணப்படாத அவஶ்யாபேக்ஷித பதார்த்த நிரூபண ப்ரஸ்தாவத்தில், ‘ஸர்வ தந்த்ராவிருத்த தந்த்ரஶேஷம்

ஜ்ஞாநம் ஸம்பவதீதி ந கணாதேந நிரூபிதம்' என்று எழுது கிறார்கள். அதாவது, ந்யாயஸூத்ரத்திலிருந்து அறிந்து கொள்ளட்டுமென்று நினைத்துக் கணாதர் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டார் என்று நிரூபிக்கிறார்கள். இவ்வாறே ந்யாயதர்ஶநத்தில் க்ரந்தகர்த்தாக்களும் எழுதுகிறார்கள். இதனால் பௌர்வாபர்யத்தில் பலவத்தான ஸம்ஶயம் உண்டாகின்றது. வாயுபுராணம் பூர்வகண்டம் 23-வது அத்யாயத்தில் மஹேஶ்வர ஸம்வாதத்தில், 'ஷட்விம்ஶதிதமே ப்ராப்தே பரிவர்தே க்ரமாகதே | ஜாதூகர்ண்யோ யதா வ்யாஸோ பவிஷ்யதி தபோதந: || ததாப்யஹம் பவிஷ்யாமி ஸோமஶர்மா த்விஜோத்தம: | ப்ரபாஸதீர்த்தமாஸாத்ய யோகாத்மா யோகவிஶ்ருத: || தத்ராபி மம தே புத்ரா பவிஷ்யந்தி தபோதநா: | அக்ஷபாத: கணாதஶ்ச உலூகோ வத்ஸ ஏவ ச ||" என்னும் மஹேஶ்வர வசநப்ரகாரம் கணாதரும் கௌதமரும் ஒரேகாலத்தினராக ஏற்படுகிறபடியால் காலபேதத்தைக் கொண்டும் பௌர்வாபர்யம் நிர்ணயிக்கமுடியாது. ஆகிலும், வைஶேஷிகம் ப்ராதமிகமென்பதும், ந்யாயதர்ஶநம் பஶ்சாத்தநமென்பதும் விராமதமான பண்டித ப்ரவாதம். 'வஸ்த்வாதௌ நையாயிகஸ்தத்வே ஸாம்யம் ஸ்யாதிதி நிஶ்சிதம் | நாதிபேதம் ப்ரமாணாநாம் ஸங்க்யாபேதோ வைஶேஷிகாதிநா: ||' என்று ஸர்வஸித்தாந்த ஸங்க்ரஹத்தில் வைஶேஷிக பக்ஷோபஸம்ஹாரத்திலுள்ள வசநமும், 'ஹேதோரேகஸ்யாக்ஷபாதேந நிருக்தம் | ததோ கணாதேந ஷட்பதார்த்தாதி வக்ஷ்யதே' என்கிற தார்க்கிகரக்ஷாகாரிகையும் இந்த அபிப்ராயத்தையே பலப்படுத்துகின்றன. ஆனால் இந்த விஷயத்தில் ஆலோசிக்கவேண்டிய அம்ஶங்கள் அநேகமிருக்கின்றன. ஸூத்ரத்தின் பொதுவான போக்கும் ஶப்தரசநாரீதியும் 'ஸாதந உஷ்ண ஶ்ருதீர்ஸ்வர்கா,' 'ஸ்தேந ஶாஸ்த்ரம் ப்ராப்ய்யம்' என்பது முதலிய ஸூத்ராம்ஶமும் வைஶேஷிக தர்ஶநம் [illegible]

தோன்றுகிறது. பொதுவாய் முன்புள்ள கொள்கைகளைப் பின் வந்த க்ரந்தகாரர்கள் சுருக்கியும் தூஷித்தும் எழுதுவது வழக்கம். கௌதம தர்ஶநத்திலோ 16 - பதார்த்தங்கள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்க, வைஶேஷிக தர்ஶநத்தில் 6 அல்லது 7 பதார்த்தங்களே அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன. கௌதமர், ப்ரத்யக்ஷம், அநுமாநம், உபமாநம், ஶப்தம் என்று நான்கு ப்ரமாணங்களை அங்கீகரிக்க, கணாதர், ப்ரத்யக்ஷம் அநுமாநம் என்னும் இரண்டு ப்ரமாணங்களை மாத்ரமே ஒப்புக்கொள்கிறார். மேலும், ஒரேவித்யா ப்ரஸ்தாநத்தில் ப்ராசீநாபிப்ராயங்களுக்கு அநாதரமும், நவீநாபிப்ராயங்களுக்குக் கௌரவமும் ஏற்படுவதை பாட்ட ப்ராபாகராதி மீமாம்ஸகர்கள் விஷயத்திலும், பட்டோஜிநாகேஶாதி ஶாப்திகர்கள் விஷயத்திலும் வாமந மம்மடாதி ஆலங்காரிகர்கள் விஷயத்திலும் காணுகின்றோம். தர்க்கவித்யா ப்ரஸ்தாநத்திலோ இப்பொழுது படந பாடநாதிகளிலுள்ள தர்க்க ஸங்க்ரஹ முக்தாவலீ ந்யாயமஞ்ஜரீ முதலிய தார்க்கிக க்ரந்தங்களில் வைஶேஷிக ஸித்தாந்தமே மேலாடி நிற்பது தார்க்கிகர்களுக்கு ஸம்ப்ரதிபத்தம். ப்ராசீநமான ந்யாயதர்ஶநம் வித்யா ஸ்தாநத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பதும் நவீநமான வைஶேஷிகம் த்ரயீ தர்ம விலோபகமாக நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதும் இந்த கொள்கைக்கு அவலம்பநமாகலாம். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் மஹத்தீர்கவத்வா இத்யாதி காரணஸூத்ரங்களால் பரமாணுகாரணத்வாதி வாதங்களைக் கண்டிக்குமிடத்தில், ஸ்ரீஶங்கர பாஷ்யத்தில் 8 - வைஶேஷிக ஸூத்ரங்கள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றனவே யன்றி, ந்யாயஸூத்ரம் ஒன்றுகூட எடுக்கப்படவில்லை. ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யத்திலும் வைஶேஷிக ஸூத்ரங்கள் காட்டப்படாவிடினும், பூர்வபக்ஷ ப்ரக்ரியையும் ஸித்தாந்த ரீதியும், ப்ராயேண ஶாங்கரபாஷ்யாநுஸாரிகளே. ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் அக்ஷபாத தர்ஶநத்தையும் வைஶேஷிககோடியில் சேர்த்திருப்பது, '[illegible]' என்று ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கிறபடி வைஶேஷிக ஸித்

27

தாந்தத்தைப் புகவிட்டு, வ்யாகுலீக்ருதமான ந்யாய தர்ஶநத்தைப் பற்றியே. இந்த விஷயத்தைக்குறித்து விரிவாகப் பின்பு பேசுவோம். பாத்மோத்தர கண்டம் முழுவதுமே ப்ரக்ஷிப்த ரஹிதமென்றும் ப்ரமாணம்தான் என்றும் ஏற்றுக்கொண்டாலும், 'ப்ரதமம் ஹி மயைவோக்தம் ஶைவம் பாஶுபதாதிகம் । மச்சக்த்யாவேஶிதைர் விப்ரை: ஸம்ப்ரோக்தாநி தத: பரம் ॥ கணாதேந து ஸம்ப்ரோக்தம் ஶாஸ்த்ரம் வைஶேஷிகம் மஹத் । கௌதமேந ததா ந்யாயம் ஸாங்க்யம் து கபிலேந வை ॥' என்று ஶிவபார்வதீ ஸம்வாதத்திலுள்ள ஶிவ வசநத்திற்குத் தர்ஶநங்களின் பௌர்வாபர்யத்திலும் தாத்பர்யம் கொள்ளவேண்டிய நிர்பந்தமில்லை.

இனி, தர்க்க தர்ஶநத்தின் ப்ராமாண்யாதிகளைப்பற்றிச் சிந்திப்போம். வைஶேஷிக தர்ஶநத்தையும் ந்யாய தர்ஶநத்தையும் சேர்த்துப் பொதுவாய் ந்யாயவித்யா, ஹேதுவித்யா, தர்க்கவித்யா, ப்ரமாணஶாஸ்த்ரம், தத்வஶாஸ்த்ரம், பக்கிகா ஶாஸ்த்ரம், வாதோபாயம், ஆந்வீக்ஷிகி என்று அங்கங்கே வ்யவஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ந்யாயவித்யா என்பதும் ஆந்வீக்ஷிகீ என்பதும் ஆக்ஷபாத தர்ஶநத்தை மாத்ரமே குறிப்பிடுவன வென்று சொல்வாரும் உளர். 'ஶ்ரவணாத் அநு பஶ்சாத் ஈக்ஷா அந்வீக்ஷா மநநம் தந்நிர்வாஹிகா வேயமாந்வீக்ஷிகீ ந்யாயதர்க்காதிஶப்தைரபி வ்யவஹ்ரியதே' என்று விஶ்வநாத வ்ருத்தியில் காண்கிறோம். 'ந்யாயோ மீமாம்ஸா தர்மஶாஸ்த்ராணி' என்பது ஸுபாலோபநிஷத். 'ப்ரத்யக்ஷம் சாநுமாநம் ச ஶாஸ்த்ரம் ச விவிதாகமம் । த்ரயம் ஸுவிதிதம் கார்யம் தர்மஶுத்திமபீப்ஸதா ॥ ஆர்ஷம் தர்மோபதேஶம் ச வேதஶாஸ்த்ராவிரோதிநா । யஸ்தர்க்கேணாநுஸந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதர:', 'த்ரைவித்யோ ஹைதுகஸ்தர்க்கீ நைருக்தோ தர்மபாடக: ॥ த்ரயஶ்சாஶ்ரமிண: பூர்வே பரிஷ

ஸ்யாத் தசாவரா’, ‘த்ரைவித்யேப்யஸ் த்ரயீம் வித்யாத் தண்டநீதிம் ச சாச்வதீம் | ஆந்வீக்ஷிகீம் சாத்மவித்யாம் வார்த்தாரம்பாம்ச்ச லோகத:’ என்று மநுஸ்ம்ருதி. ‘புராண ந்யாய மீமாம்ஸா தர்மசாஸ்த்ராங்க மிச்ரிதா: | வேதா: ஸ்தாநாநி வித்யாநாம் தர்மஸ்ய ச சதுர்தச’ என்பது யாஜ்ஞ வல்க்ய ஸ்ம்ருதி. ‘ததைவோபநிஷதம் தாத வைசேஷிகம் ஷடங்கவ்யாகரணம் ச | மீமாம்ஸாம் தர்கசாஸ்த்ரம் ச வாந்வீக்ஷிகீம் பராம்’ என்கிற வசநம் மோக்ஷதர்மத்தில் இருப்பதாக விஸ்வநாதன் எழுதுகிறான். மஹாபாரதத்தில் ஸபா பர்வத்தில், ‘ந்யாயவித் தர்மதத்வஜ்ஞ: ஷடங்கவித் அநுத்தம:’ என்றும், சாந்திபர்வத்தில், ‘யஜ்ஞைர் ஜஹிரே தாந் வேதாந் ஸேதிஹாஸாந் மஹர்ஷய: மேதிநே தவஸா வ்ருத்தா: ஜ்ஞாதா: ஸ்வயம்பவா தேவர்ஷயோ மநவ: க்ருஷ்ணாத்ரேய: சிகித்ஸிதம் - ந்யாயதந்த்ரம் ஹி காத்ஸ்ந்யேந கௌதமோ வேத தத்த்வத:’ என்றும் ஆஸ்வமேதிக பர்வத்தில், ‘தத்ர ஸ்ம யஜ்ஞே ப்ரவ்ருத்தே து வாக்மிநோ ஹேதுவாதிந: | ஹேதுவாதாந் பஹூந் ஆஹு: பரஸ்பர ஜிகீஷவ:’ என்றும் காணப்படுகிறது. மத்ஸ்யபுராணத்திலும் பத்மபுராணத்திலும் தர்க்கவித்யா ப்ரஸம்ஸையைக் காண்கிறோம். ‘மீமாம்ஸா ந்யாய தர்காஸ்ச உபாங்க: பரிகீர்த்தித:’ இதி புராணம் என்று வ்ருத்திகாரன் எழுதுகிறான். ‘மீமாம்ஸா ந்யாய சாஸ்த்ரம் ச புராணம் ஸ்ம்ருதிபிஸ் ஸஹ | பக்ஷா ஏதே து வேதாநாம் பஹிரங்காநி தாநி வை’ என்றும், ‘ந்யாய ஸம்பந்தம் ப்ரமாணாதி லக்ஷண தத்பரம்’ என்றும், ஸர்வஸித்தாந்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஸங்கராசார்யர் சொல்லுகிறார்.

மேலேகாட்டிய வசநங்களால் இந்தத் தர்க்கவித்யையானது வித்யாஸ்தாநமாகவும் தர்மஸ்தாநமாகவும் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டு, ப்ராமாணிகர்களால் ப்ரமாணத்வேந அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதாக நாம் கண்டுகொள்ளலாம்.

ஆனல், இதற்கு மாருகவே, 'யோऽவமந்யேத தே மூலே ஹேதுஶாஸ்த்ராஶ்ரயாத்³ த்³விஜ꞉ । ஸ ஸாது⁴பி⁴ர்ப³ஹிஷ்கார்யோ நாஸ்திகோ வேத³நிந்த³க꞉ ॥' என்று மநுஸ்ம்ருதியிலும், 'குஹேதவோ வணிஜகோ ஹைதுகோ வேத³நிந்த³க꞉ । ஆந்வீக்ஷிகீம் தர்கவித்³யாமநுரக்தோ நிரர்த²காம்' என்றும், 'நாவேத³விது³ஷே வாச்யம் ததா²நாநுக³தாய ச । நாஸூயகாயாந்ருஜவே ந சாநிர்தி³ஷ்டகாரிணே ॥ ந தர்கஶாஸ்த்ரத³க்³தா⁴ய' என்று மஹாபாரதத்திலும், 'நாஸ்திவாதா³ர்த²ஶாஸ்த்ரம் ஹி யத்³விசேஷணம் பரம் । பதிதம் தர்கஶாஸ்த்ராணாம் ஸதாம் தத்³த்³வேஷகாரணம் ॥ ந ஹி பு³த்³த்⁴யா நாநாம் ப்ராபயேத வேத³யாஜகே' என்று ஹரிவம்ஶத்திலும், 'த⁴ர்மஶாஸ்த்ரேஷு முக்²யேஷு வித்³யமாநேஷு து³ர்பு³தா⁴꞉ । பு³த்³தி⁴மாந்வீக்ஷிகீம் ப்ராப்ய நிரர்த²ம் ப்ரவத³ந்தி தே ॥' என்று ஸ்ரீமத்ராமாயணத்திலும், 'ஸாங்க்²யம் தத்²வேதா³க்²யம் ஶைவம் பாஞ்சராத்ரம் ச ஜைநம் । கர்மஶாஸ்த்ரம் ஸ்மார்தம் ச ஹைதுவாதா³பி⁴த⁴ம் ததா² ॥' என்று தேவீபாகவதத்திலும் தர்க்க வித்யாநிந்தாபரங்களான வசநங்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாருகவே 'ஹைதுகாந் ப³கவ்ருத்தீம்ஶ்ச வாங்மாத்ரேணாபி நார்சயேத்' என்றும், 'ஆந்வீக்ஷிகீம் தர்கவித்³யாமநுரக்தோ நிரர்த²காம்' என்றும், இவைபோன்ற வேறு பல வசநங்களும் தர்க்கவித்யா தூஷகங்களாகக் காணப்படுகின்றன.

என்றாலும் 'வேத³ஶாஸ்த்ராவிரோதி⁴நா யஸ்தர்கேணாநுஸந்த⁴த்தே' என்னும் மநுவசநத்தையும், 'ந்யாயதந்த்ராண்யநேகாநி தைஸ்தைருக்தாநி வாதி³பி⁴꞉ । ஹேத்வாக³மஸதா³சாரைர்யத்³யுக்தம் தது³பாஸ்யதாம் ॥' என்கிற பாரதவசநத்தையும், 'ப்ரத்யக்ஷம் சாநுமாநம் ச ஶாஸ்த்ரம் ச விவிதா⁴க³மம் । த்ரயம் ஸுவிதி³தம் கார்யம் த⁴ர்மஶுத்³தி⁴மபீ⁴ப்ஸதா ॥' 'தர்கஶாஸ்த்ரம் ப்ரணீதம் ச காணாதே³ந மஹாத்மநா । ந்யாயஶ்ச ஶ்ருதிவிரோதா⁴ம்ஶ꞉ ஶ்ருத்யர்த²க்ஷ ஶாஸநே

தர்க்கிபி: ॥ ஜைமினீயே ச வையாஸே விருத்தாம்ஶோ ந கஶ்சந ॥ ஶ்ருத்யா வேதார்த்தவிஜ்ஞாநே ஶ்ருதிபாரம் கதௌ ஹி தௌ’ என்றும் பராஶரோப புராண வசநத்தையும், தர்க்காப்ரதிஷ்டாநாதி ஸூத்ரபாஷ்யாதிகளையும் உத்ஸர்க்காபவாத ந்யாயத்தையும் சிந்தனைசெய்து, நமது தேசிகன், ‘ஸத:ஸிம்ஹாஸநஸ்தே ந்யாயேந யயோரூஹித ந்யாயாந்த ஸ்ருஷ்டம் வேதம், வேதாந்தம் ச ந்யாயேந ஸதா:, நவ ந ந்யாய ஶாஸ்த்ரம்’ என்று காட்டியிருக்கும் ராஜமார்க்கத்தில் ஸஞ்சரிப்போர்க்கு எந்த இடத்திலும் விஷய வ்யவஸ்தாபந க்லேஶம் கிடையாது. ஆகையால் நிஷேத வசநங்களெல்லாம் வேதவிருத்த ஶுஷ்கதர்க்கவாத விஷயங்களென்று கண்டுகொள்வது. ‘காணாதஶாக்ய வாதே ஜைநே ஸ்த்ரீயபௌத்ரா விவர்ஜித: ।’ என்னும் ஸ்ம்ருதியோடு ஐககண்ட்யத்தை நினைத்து, இந்த நிஷேத வசநங்களை வைஶேஷிக விஷயங்களாகக் கொள்ளவுமாம்.

இப்பொழுது பூர்வக்ரந்தங்களைப்பற்றிப் பேசுவோம். ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ந்யாயக்ரந்தங்களில் ஶைவ: ஸூத்ரக்ருதஸ்து அநுவாதம் பண்ணப்பட்ட ப்ராசீந க்ரந்தங்களையும், நாம நிர்த்தேஶம் செய்யப்பட்ட க்ரந்தகர்த்தாக்களையும் மாத்ரமே இங்கு குறிப்பிடுகிறோம். இந்த க்ரந்தங்களை அஸாம்ப்ரதாயிக பாஹ்ய தர்க்க க்ரந்தங்கள், அஸாம்ப்ரதாயிக தார்க்கிக க்ரந்தங்கள், ஸாம்ப்ரதாயிக ந்யாயக்ரந்தங்கள் என்று மூவகைப்படுத்தலாம். முதல் வகுப்பில் திங்நாகனுடைய ப்ரமாண ஸமுச்சய க்ரந்தம், தர்மகீர்த்தியின் ந்யாய பிந்து, வாதந்யாயம் முதலியவை சேர்ந்தன.

இரண்டாவது வகுப்பையும், வைஶேஷிக க்ரந்தத்தாலும் நையாயிக க்ரந்தத்தாலும் இருபிரிவுள்ளதாகக் கொள்ளலாம். வைஶேஷிக ப்ரஸ்தாநத்தில், காணாதஸூத்ரம், அதற்கு ப்ரஶஸ்தபாதர் எழுதிய பாஷ்யம், அந்த பாஷ்யத்திற்கு வ்யாக்யாநங்களான கிரணாவலீ ந்யாயகந்தலீ என்னும் இரண்டு க்ரந்தங்கள் உதயந க்ருதமான லக்ஷணாவலீ ஆகிய இவைகளைச் சொல்லவேண்டும். நையா

மிக பத்ததியில் ந்யாயஸூத்ரம், அதற்கு வாத்ஸ்யாயநர் என்னும் பக்ஷில ஸ்வாமி செய்த பாஷ்யம், உத்யோதகரர் எழுதிய ந்யாய வார்த்திகம், இந்த வார்த்திகத்திற்கு வ்யாக்யாநமாக வாசஸ்பதிமிஸ்ரன் செய்த ந்யாய வார்த்திக தாத்பர்ய டீகா, இதற்கு வ்யாக்யாநமாக உதயநர் செய்த தாத்பர்ய டீகா பரிசுத்தி, உதயந க்ருதங்களான குஸுமாஞ்ஜலி, ஆத்மதத்வ விவேகம், ந்யாய பரிஶிஷ்டம் இவைகள், வரதராஜ க்ருதமான தார்க்கிக ரக்ஷை ஆகிய இவைகளைச் சொல்லக் காரணமிருக்கின்றது. ஸ்ரீதேசிகன் 'பூஷண மதே' என்றும், 'ந்யாயபூஷண மதாநுஸாரேணாபி' என்றும், 'பூஷணோதய நாதி மதேஷு ப்ரவ்ருத்திவருகிறது' என்றும் ஒரு பூஷணனை எழுதியிருக்கிறார். தார்க்கிக ரக்ஷா வ்யாக்யாநத்தில் கோலாசல மல்லி நாதனும் 'இதி பூஷணः' என்று எழுதுகிறான். ஆனால் இந்த பூஷணன் யாவன் என்பதும், அவனது க்ரந்தம் எது என்பதும் தெரியவில்லை. இதில் பாஷ்யகர்த்தாவாகிய வாத்ஸ்யாயநன் 'வாத்ஸ்யாயநோ மல்லநாகः குடிலஶ்சணகாத்மஜः। த்ராமிலः பக்ஷிலஸ்வாமீ விஷ்ணுகுப்தோऽங்குலஶ்ச ஸः' என்கிற நிகண்டு ப்ரகாரம் த்ராவிடன் என்னும் ஸ்வாமி பதம் வருவதால் இவன் மஹர்ஷியல்லனென்றும், அநேகமாய்க் காஞ்சீபுரவாஸியா யிருக்கவேணுமென்றும் சிலர் ஊஹிக்கிறார்கள். ஆனால் நமது தேசிகன் 'பக்ஷிலனாகிற மஹர்ஷி பாஷ்யம் பண்ணும்படி' என்று வாத்ஸ்யாயநரை மஹர்ஷியாகவே பேசுகிறார். தார்க்கிக ரக்ஷாகாரனும் 'அக்ஷபாத பக்ஷிலஸ்வாமி ப்ரப்ருதயோ வர்ணயந்தி' என்று எழுதுகிறான். ஜயந்தபட்டனுடைய அதிப்ரௌடமான ந்யாய மஞ்ஜரியும், கங்கேசோபாத்யாயனுடைய தத்வசிந்தாமணியும் ஸ்ரீதேசிகன் காலத்திற்கு வெகுகாலம் முந்தியே எழுதப்பட்டதாகத் தெரிந்தபோதிலும், இந்த க்ரந்தங்களை ஸ்ரீதேசிகன் கடாக்ஷித்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. முக்யமாய்க் குஸுமாஞ்ஜலிக்குக் கண்டநமாய், முடிவில் அத்வைதமத பக்ஷபாதியாய், 'அநிர்வசநீய ஸர்வஸ்வம்' என்று மறுபெயர் பெற்ற ஸ்ரீஹர்ஷ க்ருதமான கண்டந கண்டகாத்யத்தை ஸ்ரீதேசி

கன் கடாக்ஷித்திருப்பதை '[illegible]' என்கிற வாக்யத்திற்குப் பதிலாக '[illegible]' என்று ஶததூஷணியில் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்திருப்பதிலிருந்தும் வாக்யாபிப்ராயத்தை தத்தத் க்ரந்தங்களில் கண்டித்திருப்பதிலிருந்தும் அறிந்துகொள்ளலாம். இந்த நையாயிகர்களுக்குள் உதயநாசார்யரிடத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுக்கு விஶேஷ கௌரவபுத்தியுண்டென்பது '[illegible]' என்பதிலிருந்து அறியத்தக்கது. இனி, நம்முடைய ஸம்ப்ரதாய ந்யாய ப்ரபந்தங்களைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கப்புகுந்தால், முதலில் ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுடைய ந்யாய தத்வமென்னும் நிபந்தநம் தான் புரஸ்பூர்த்திகமாய் நிற்கிறது. ஸ்ரீதேசிகன் க்ரந்தங்களிலிருந்து நான் அறிந்துகொண்டிருக்கிற ஸாம்ப்ரதாயிக ந்யாயக்ரந்தங்களை அடியில் குறிப்பிடுகிறேன்.

ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள் அருளிச்செய்த ந்யாய தத்வம், ஸ்ரீவரத நாராயண பட்டாரகருடைய ந்யாய ஸுதர்ஶநம், ஸ்ரீவாதி ஹம்ஸ வலாஹகாசார்யருடைய ந்யாய குலிஶம், ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தருடைய ப்ரமேய ஸங்க்ரஹம், ஸங்கதிமாலை, ஸ்ரீராமமிஶ்ரருடைய ஷடர்த்த ஸம்க்ஷேபம், ஸ்ரீவரதவிஷ்ணு மிஶ்ரருடைய மாந யாதாத்ம்ய நிர்ணயம், பட்டபராஶரருடைய தத்வ ரத்நாகரம், ஸ்ரீயாமுநாசார்யருடைய ஸித்தித்ரயம், ஆகிய இவைகளும், ப்ராஜ்ஞபரித்ராண க்ரந்தமும் முன்னிருந்தவைகள் என்று தெரியவருகிறது.

இந்த க்ரந்தங்களில் இப்பொழுது 'எதுஎது கிடைக்கக்கூடும்? எவைகள் லுப்தங்கள்?' என்று என்னால் சொல்லமுடியாது. ஆனால் ஸமக்ரமாய்க் கிடைக்கக்கூடிய க்ரந்தங்கள் வெகு ஸ்வல்பமாகவே இருக்கக்கூடும். ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுடைய ந்யாயதத்வம், ஸ்ரீதேசிகன் காலத்தில் ஸம்பூர்ணமாக இருந்ததாய் நாம் ஊஹிக்க

லரம். ந்யாயபரிசுத்தியிலும் ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநத்திலும் ஸ்ரீதேசிகன் 'ந்யாயதத்த்வே தத்வ்யாப்யாதிகரணே' என்றும், 'ந்யாயதத்த்வ வ்யாக்யேயவாத ஸப்தமாதிகரணே' என்றும் இவ்விதமாக தத்தத் ஸ்தல நிர்த்தேச பூர்வகமாய், வாக்யங்களை ப்ரமாணமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். தத்வரத்நாகரம் தேசிகன் காலத்திலேயே விச்சிந்நமாய்ப் போய்விட்டதாக 'உத்தரத்ர வக்ஷ்யே நிரூபணம் விஸ்தரத:' என்னும் ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜந வாக்யத்தால் நாம் அறிகிறோம். கிம்பஹுநா! ! ஸ்ரீதேசிகனுடைய ந்யாயஸித்தாஞ்ஜந க்ரந்தமும், தத்வடீகையும், சததூஷணியும் ஸமக்ரமாகக் கிடைக்கவில்லை யென்பதை நினைக்கும்பொழுது, வாஸ்தவமான ஆசார்ய பக்தியுள்ள எந்த ஆஸ்திகனுக்குத்தான் வ்யஸநமும் லஜ்ஜையு முண்டாகாது ?

இப்படி க்ரந்தலோபத்திற்குக் காரணமென்ன ? ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு காரணத்தைச் சொல்லலா மென்றாலும், வாஸ்தவத்தில் நமது ச்ரத்தைக்குக் குறைவே முக்யகாரணம். தர்க்க பாண்டித்யமில்லாமல் அத்ருஷ்டார்த்தமாக வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணச் சிலரும், ஜகதீசீயாதி அஸாம்ப்ரதாயிக சுஷ்கதர்க்க க்ரந்தங்களில் ஆயுஸ்ஸைப் போக்கி, வேதாந்த வித்யையில் இறங்காத பண்டிதாபிமாநிகளான பலரும், காலக்ரமேண வளர்ந்துவரும்பொழுது, ந்யாயதத்வம், ந்யாயகுலிசம், ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம், ந்யாய பரிசுத்தி முதலான க்ரந்தங்களுக்கு அப்ரசாரமும், க்ரமேண ஏக தேசத்திலோ முழுவதிலுமோ லோபமும் ஏற்படுவது அஸம்பாவ்யமல்லவே. ஆகையால் ஆஸ்திகர்களும் ரஸிகர்களுமான மஹாந்கள் அடங்கிய இந்த ஸபையார், நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் பூர்வாசார்யர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஸத்க்ரந்தங்களை ஸம்பாதித்து, கலாவைஷம்யம், படம் முத்ரய விவாதம் முதலிய ஹேயங்களை ஒழித்த மஹாபண்டிதர்கள் மூலமாய்ப் பரிசோதிப்பித்து, வ்யாக்யாநங்களையும் எழுதுவித்து, அச்சுப்பதிப்பித்து வெளிப்படுத்துவதுடன், அந்த துர்லப க்ரந்தங்களில் பரீக்ஷா ஸம்மாநாதிகளையும் பண்ணி உபசரிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

(இன்னும் வரும்.)